

รายงานการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

**Development of English Camp Training Program to Enhance
English Speaking Skills for English Major Students**

นางอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2560

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

**Development of English Camp Training Program to Enhance
English Speaking Skills for English Major Students**

นางอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ทุนอุดหนุนโดยมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2560

(ก)

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ผู้วิจัย	อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง
สาขาวิชา	สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ 2560

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 2) หาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 3) ประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในประเด็นต่างๆ ดังนี้ 3.1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม 3.2) เปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม 3.3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ 1) แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 2) หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 3) แบบประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในประเด็นต่างๆ ดังนี้ 3.1) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม 3.2) แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม และ 3.3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

ระยะเวลาในการทดลองทั้งหมด 4 วัน วันละ 6 ชั่วโมง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า 1) ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อนำมาออกแบบหลักสูตร มีรายละเอียดดังนี้ 1.1 จัดอบรมในระหว่างภาคเรียน 1.2 ระยะเวลาในการจัดอบรม จำนวน 4 วัน และ 1.3 หน้าที่ภาษา (Language Function) ที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม คือ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting 2) หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.90/75.60 3) ผลคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 8.08 คะแนน 4) ผลคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 7.06 คะแนน และ 5) กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

Title	Development of English Camp Training Program to Enhance English Speaking Skills for English Major Students
Researcher	Anothai Ponyeam Pachsang
Program	English program, Faculty of Education Phetchabun Rajabhat University 2017

Abstract

This research aimed to: 1) investigate general information in order to develop the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students 2) develop the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students to meet the efficiency criterion (E1/E2) at 75/75 and 3) evaluate the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students in the topics of; 3.1 English speaking skills before and after attending this program, 3.2 knowledge about English camp activities before and after attending this program, and 3.3 a satisfaction towards develop the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students. The samples applying purposive sampling consisted of 90 fourth-year undergraduate students majoring in English at the Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University, in the second semester of the 2016 academic year. The research instruments were: 1) a questionnaire designed to gather information required for developing the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students 2) the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students 3) the evaluation of the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students in the topic of; 3.1 the evaluation of English speaking skills before and after attending this program, 3.2 the evaluation of knowledge about English camp activities before and after attending this program, and 3.3 the evaluation of a satisfaction towards develop the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students. The research was conducted in 4 days (6 hours a day). The mean and standard deviation were applied to analyze the data.

The finding of this research revealed as follows: 1) the information required to use in the training were; 1.1 holding the training during the semester, 1.2 there are 4 days (6 hours a day) for training, and 1.3 language function in the training were; introducing yourself, greeting, describing, agreeing and disagreeing, requesting, comparing, refusing, and suggesting, 2) the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students attained the efficiency criterion at 75.90/75.60, which was higher than the established requirement of 75/75, 3) the mean of English speaking skills posttest scores is higher than the mean of English speaking skills pretest scores in the level of 8.08, 4) the mean of knowledge about English camp activities posttest scores is higher than the mean of knowledge about English camp activities pretest scores in the level of 7.06, and 5) the samples showed the highest satisfaction level towards the English camp training program to enhance English speaking skills for English major students.

Keywords : English Camp Training Program, English Speaking Skills, English Major Students

(ก)

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาจากคณะผู้บริหาร คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ คณะครุศาสตร์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคณะผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ อาจารย์ ดร.กมลนัฏร กล่อมอิม อาจารย์ ดร.เอกอมร เอี่ยมศิริรักษ์ อาจารย์ปรมะ แก้วพวง อาจารย์ศิวกรณ์ ไสโต และอาจารย์วรางคณา ภูศิริภิญโญ ที่ได้เสียสละเวลาในการให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในการดำเนินการวิจัย ทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอบคุณนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยและแสดงความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการพิจารณาทุนอุดหนุนการวิจัย งบประมาณแผ่นดิน ประจำปี งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐ ประเภทโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น บุคลากรและผู้บริหาร สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัย

ขอบคุณสมาชิกในครอบครัวที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยมาโดยตลอด จนทำให้ผลงานสำเร็จสมบูรณ์

และสุดท้าย สำหรับความดีอันเกิดจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้เขียนขอบอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน และขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

อโนทัย พลเยี่ยม เพชรแสง
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
สิงหาคม 2560

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

สารบัญ

สารบัญตาราง

บทที่ 1	บทนำ	
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
	1.3 ขอบเขตของการวิจัย	6
	1.4 ทฤษฎี สมมุติฐาน และกรอบแนวความคิดของการวิจัย	7
	1.5 กรอบแนวความคิดของการวิจัย	8
	1.6 ประโยชน์ของการวิจัย	9
	1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	9
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
	2.1 การพัฒนาหลักสูตร	11
	2.1.1 ความหมายของหลักสูตร	11
	2.1.2 หลักสูตรฝึกอบรม	12
	2.1.3 ความสำคัญของหลักสูตร	13
	2.1.4 องค์ประกอบของหลักสูตร	14
	2.1.5 การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ	15
	2.1.6 การประเมินหลักสูตร	17
	2.2 ค่ายภาษาอังกฤษ	20
	2.2.1 ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ	20
	2.2.2 จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ	22
	2.2.3 ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ	23
	2.2.4 กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ	24

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
	2.2.5 การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	26
	2.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	29
	2.3.1 ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษ	29
	2.3.2 องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ	29
	2.3.3 การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	31
บทที่ 3	วิธีการดำเนินการวิจัย	
	3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	43
	3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
	3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
	3.4 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	44
	3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	46
บทที่ 4	ผลการวิจัย	
	4.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ	49
	4.2 ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์ 75/75	58
	4.3 ตอนที่ 3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม	63
	4.4 ตอนที่ 4 ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม	67
	4.5 ตอนที่ 5 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม	71
บทที่ 5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
	5.1 สรุปผลการวิจัย	73
	5.2 อภิปรายผล	76
	5.3 ข้อเสนอแนะ	78

(น)

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	79
ภาคผนวก	83
ภาคผนวก ก	84
ภาคผนวก ข	89
ภาคผนวก ค	109
ภาคผนวก ง	110
ภาคผนวก จ	117
ภาคผนวก ฉ	123
ภาคผนวก ช	127
ภาคผนวก ซ	131
ภาคผนวก ฌ	135
ภาคผนวก ญ	139
ภาคผนวก ณ	142
ภาคผนวก น	143
ประวัติผู้วิจัย	144

(ช)

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่	
1. คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E1) และคะแนนหลังเรียน (E2)	59
2. คะแนนสอบก่อนและหลังเรียน ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	63
3. คะแนนสอบก่อนและหลังเรียน ด้านความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ	67
4. ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษา อังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ	72

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้สำหรับสื่อสารและถือเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารด้านต่างๆ ที่แพร่หลายไปทั่วโลก จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการศึกษา ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กล่าวถึงความสำคัญไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีจึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบในการนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม อันจะนำไปสู่การพัฒนา การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก จากความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงให้ความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการเรียนรู้ดังกล่าวจะนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ อันจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและมีวิสัยทัศน์ที่ดีในการดำเนินชีวิตเพื่อให้เข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขวางขึ้น

จากความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ทำให้มีการพัฒนาด้านหลักสูตรและการสอนอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นพื้นฐานในช่วงชั้นที่ 1 ถึงช่วงชั้น 4 เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์และความจำเป็น โดยมีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ขึ้นในแต่ละช่วงชั้น เพื่อเป็นเป้าหมายในการพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตรงตามจุดหมายของหลักสูตรอันเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดในตัวผู้เรียนเป็นมาตรฐานกลาง ซึ่งเป็นกรอบด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่สถานศึกษาสามารถนำไปปรับและพัฒนาเพื่อกำหนดเป็นผลการเรียนรู้ในหลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียนรู้และการวัดประเมินผล

การเรียนรู้ทั้ง 4 สาระ และ 8 มาตรฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) โดยกระทรวงศึกษาธิการมีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษา สามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและผู้เรียนมีคุณภาพตามที่หลักสูตรคาดหวัง ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ตามสถานการณ์และเหมาะสมกับสภาพสังคม ดังที่สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่าเป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เป็นการสอนที่เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ความคิด และมีความกล้าในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการใช้ภาษา นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดไว้ว่า เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้อย่างเข้าใจ และการพูดยังเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดอีกด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับทักษะการพูดให้มากขึ้น แต่การจัดกิจกรรมเพื่อสอนทักษะการพูดนั้นยากยิ่ง ดังที่ ชูมิน (Shumin, 1997 อ้างอิงจาก ศรีณัฏร์ธนา, 2554) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนพูดไว้ว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ และขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

แม้ทักษะการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการสื่อสารและหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่การจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรจะเป็น อุปสรรคสำคัญประการหนึ่งของการสอนทักษะการพูด (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537) คือ การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แทบจะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเลย นอกจากเวลาเรียนในห้องเรียนเท่านั้น จึงทำให้ไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ จากสภาพดังกล่าวสอดคล้องกับชอนเบิร์ก (Schoenberg, 1999-2000 อ้างอิงจากราไพ โพธิ์จิตร, 2546) ที่ระบุว่าปัญหาของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ คือ ผู้เรียนมักหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษและผู้เรียนไม่ต้องการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับบราวน์ (Brown, 2001 อ้างอิงจาก สุนิตา โนมิตชัยวัฒน์,

2555) ได้กล่าวไว้คือ ความกังวลใจที่ผู้พูดอาจพูดสิ่งที่ผิดออกมา ฟังดูแล้วโง่หรือผู้ฟังไม่เข้าใจ เพราะการใช้ตัวเองวัด (Language Ego) ว่าสิ่งที่เราพูดคือตัวเรา การไม่ต้องการรับการตัดสินโดยผู้ฟัง หรือการกลัวคำเยาะเย้ย จึงทำให้ไม่อยากพูด รวมทั้งที่นูแนน (Nunan, 1998 อ้างอิงจาก สุนิตา โนมิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวไว้ว่าความยากในทักษะการพูดวัดได้จากทักษะของกลุ่มสนทนาของผู้พูด หรืออีกนัยหนึ่งการแสดงออกของผู้พูดขึ้นอยู่กับผู้ที่เขาสนทนาอยู่ด้วย

อดีตที่ผ่านมาพบว่าประเทศไทยยังมีความยากเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและคนไทยมีปัญหาในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์ รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยที่ไม่ชอบการฝึกฝนเพราะกลัวจะพูดผิด (อริสรา ธนาปกิจ, 2555) ข้อมูลจากแหล่งต่างๆพบว่า นักเรียนไทยจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแต่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเยาวชนยังอยู่ในระดับที่ต้องได้รับการปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ผลการวิจัยของศรีเงิน แสสุพัฒน์ (2541) และสงบ ลักษณะ (2544) พบว่า นักเรียนไทยมีความสามารถทางภาษาเพื่อการสนทนาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก ถึงแม้ว่าจะผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมาไม่ต่ำกว่า 10 ปีก็ตาม และจากการจัดอันดับของ English Proficiency Index (EFI) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มีทักษะภาษาอังกฤษระดับสูงมาก จนถึง ระดับต่ำมาก ปรากฏว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในระดับต่ำมาก (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2555) นอกจากนั้น การเก็บข้อมูลคะแนนทักษะภาษาอังกฤษจากการสอบ TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศอาเซียน ยังพบว่า ประเทศสิงคโปร์กับประเทศฟิลิปปินส์เป็นสองประเทศที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ส่วนประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนาม และกัมพูชา ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 500 ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตไทยต่ำกว่า 500 คะแนน (กาญจนา ปราบพาล และประกายแก้ว โอภาณนท้อมตะ อ้างอิงจาก รัชนีคุณลักษณ วีระสมบัติ, 2555)

ถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) ได้มีความพยายามให้ความสำคัญต่อการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการด้านการเรียนด้วยตนเอง แต่เนื่องจากปัจจัยสภาพแวดล้อมของสังคมไทยที่ไม่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้จากชีวิตประจำวัน จึงทำให้ความพยายามดังกล่าวไม่ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการยังได้มีนโยบายปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการสอน เร่งพัฒนาครูผู้สอน โดยเน้นการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนและ

ประชาคมโลก และยังสามารถเห็นความสำคัญของทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้ทุกโรงเรียนจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นประจำทุกปี เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทย เนื่องจากค่ายภาษาอังกฤษจะช่วยสร้างประสบการณ์และความรู้ เพื่อให้ผู้เข้าค่ายมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษจริงในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย (อาริน สะอิดิ และ สุรียา สุไลมาน, 2551) เป็นการสร้างบรรยากาศที่สมจริงในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เข้าค่าย ในบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียดเหมือนบรรยากาศในห้องเรียน เป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน การใช้เพลง เกม และกิจกรรมเพื่อนันทนาการต่างๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ (Morrow, 1983; Willis, 1998; Lochana and Deb, 2006 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ค่ายภาษาอังกฤษจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ อย่างมั่นใจมากขึ้น เป็นการสร้างสถานการณ์ให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีจุดหมายและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดภาษา โดยเสริมสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนโดยตรง (Willis, 1998; Hashim, 2006; Nurhakim, 2009 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้ได้พัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น (Hinson and Park, 2009 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) เพิ่มแรงจูงใจและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ (อิรลักษ์ณ์ เอกนัยน์, 2548; นิธิวดี โพธิ์จักร, 2549; สุรียา ดันทอง, 2549)

ภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียนที่มีประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมในด้านการพัฒนาทักษะทางสังคม (กาญจนา จันทะดวง, 2542) ค่ายภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทำงานร่วมกัน รู้จักแก้ปัญหาาร่วมกัน สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งมีประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและครูผู้สอน และจากผลงานวิจัยของ Biernat (1989 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) พบว่านักเรียนที่ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมพิเศษนอกหลักสูตรการเรียนแบบปกติ (Extra Curriculum Activities) มีโอกาสในการประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับอุดมศึกษาสูงมาก รวมทั้งผู้ที่ผ่านกิจกรรมที่เกี่ยวกับศิลปะการแสดงมักจะได้เปรียบในการสอบสัมภาษณ์เพื่อเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีทักษะสังคมที่มีประโยชน์ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม Malouf (1998 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวว่า นักเรียนที่เข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียนย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาต่างๆ มากขึ้น เนื่องจากเกิดแรงจูงใจในทางบวกจากการทำกิจกรรมที่ตนสนใจในบรรยากาศที่ไม่กดดันนอกห้องเรียน ทำให้เกิดความรู้สึกภูมิใจในตนเองตามมา อีกทั้งยังได้รับการพัฒนาในทางบวกทั้งทางด้านกายภาพและด้านความคิดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของตนเองต่อผู้อื่น

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ได้ถูกปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนการสอนตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ และการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาครูภาษาอังกฤษ ตามมาตรฐานวิชาชีพและความต้องการของท้องถิ่นและสังคม โดยการจัดการเรียนการสอน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีทักษะในการสื่อสารทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนสามารถคิดสรรและประยุกต์ใช้วิธีการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากวิสัยทัศน์และพันธกิจหลักของการจัดการศึกษาที่เน้นความสำคัญในเรื่องการพัฒนาบัณฑิตในด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อตอบสนองต่อผู้ใช้บัณฑิต ท้องถิ่น และสังคม การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้บรรจุรายวิชาที่ เน้นทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนลงในหลักสูตร เพื่อให้ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะในการสื่อสาร และสามารถ ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคมได้

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สอนทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูดนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ พบปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งพอจะสรุปสาเหตุได้ดังต่อไปนี้

1. โอกาสที่นักศึกษาจะได้ใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยในชีวิตประจำวันมีน้อยมาก
2. นักศึกษาขาดความกล้าและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพูดสื่อสาร
3. นักศึกษาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและเหมาะสม
4. นักศึกษาจะรู้สึกอาย เสียหน้า และผิดหวังในความสามารถของตนเองเมื่อพูดผิด
5. นักศึกษาเลือกที่จะเงียบ ไม่พูด เพราะรู้สึกสบายใจกว่า
6. นักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีกับการพูดภาษาอังกฤษเมื่อถูกตำหนิหรือให้แก้ไขในสิ่งที่พูด
7. มีการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดค่อนข้างน้อย

จากสภาพปัญหาและความสำคัญของภาษาอังกฤษที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาและต้องการที่จะพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน จึงได้จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษขึ้น เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมเสริม ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยเน้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการจัด กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีการวัดผลและประเมินหลักสูตรฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ เพื่อให้

นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย มีความสนใจในการฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เน้นการใช้กิจกรรม เพลง เกม และนันทนาการต่างๆเพื่อกระตุ้นช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมเสริมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

2. เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

3. เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

3.2 เปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

3.3 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น

หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง
2. ความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง
3. ความพึงพอใจในการฝึกอบรมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

1.3.3 ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในการฝึกอบรมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง โดยแบ่งการอบรมออกเป็น 4 วัน
วันละ 6 ชั่วโมง

1.4 ทฤษฎี สมมุติฐาน และกรอบแนวความคิดของการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สามารถตั้งสมมุติฐานได้ดังนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม
3. กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม
4. กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในระดับมาก

1.5 กรอบแนวความคิดของการวิจัย

1.6 ประโยชน์ของการวิจัย

1.6.1 ได้หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีความรู้ด้านการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

1.6.2 เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่ศึกษาก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

1.6.3 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความสนใจ

1.6.4 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครูและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษ หมายถึง หลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในรูปแบบของการฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมในคำภาษาอังกฤษ ซึ่งจัดให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา โดยการถามตอบ เล่าเรื่องหรือสัมภาษณ์ โดยวัดจากคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรมจากเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ มีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้านความเข้าใจ แต่ละด้านมีคะแนน 1-6 คะแนน คะแนนรวมทั้งหมด 30 คะแนน

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน

ประสิทธิภาพของหลักสูตร หมายถึง ผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีการเปรียบเทียบระหว่างประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) กับประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) คือ มีการทดสอบระหว่างเรียนจำนวน 4 ครั้ง (E1) และทดสอบหลังเสร็จสิ้นการเรียน (E2) โดยผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 75/75

ประสิทธิผลของหลักสูตร หมายถึง ผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีการ

ประเด็นต่างๆ ดังนี้ 1.ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2. ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และ 3. ความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการออกแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษแบบ One Day Camp โดยใช้ข้อมูลเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting เกณฑ์การให้คะแนนการออกแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีหัวข้อที่ใช้ในการพิจารณา ดังต่อไปนี้ ด้านจุดประสงค์ ด้านเนื้อหาและภาษาเป้าหมาย ด้านวัสดุอุปกรณ์ สื่อ ด้านขั้นตอนการจัดกิจกรรม และด้านการวัดผลประเมินผล แต่ละด้านมีคะแนน 1-4 คะแนน คะแนนรวมทั้งหมด 20 คะแนน

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด หรือทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้คะแนนจากการตอบแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม มีเกณฑ์ในการประเมินทั้งหมด 5 ระดับ ตั้งแต่พึงพอใจมากที่สุดจนถึงระดับพึงพอใจน้อยที่สุด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1 การพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรเป็นตัวกำหนดแผนการดำเนินการและแนวทางในการจัดการศึกษาให้เหมาะสมเพื่อให้บรรลุตามจุดหมายที่วางไว้ การพัฒนาหลักสูตรจึงมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาอย่างยิ่ง เพราะเป็นการมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีพัฒนาการตามจุดหมายที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของหลักสูตร

คำว่าหลักสูตรมีความหมายที่กว้างมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้นำไปใช้ในการให้คำจำกัดความ โดยหลักสูตรอาจหมายถึงรายการที่โรงเรียนกำหนดสอนรายวิชาที่จัดการสอนให้กับเด็ก รายวิชาที่โรงเรียนเปิดสอน หรือการวางแผนจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น (วิชยวงษ์ใหญ่, 2525) เป็นต้น เนื่องจากการพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้เป็นการวางแผนการจัดเนื้อหาสาระที่มุ่งเน้นกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมประสบการณ์นอกห้องเรียนในระยะสั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาความหมายของหลักสูตรที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกับหลักสูตรการฝึกอบรม ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้ให้ความหมายของคำว่าหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร คือ โครงการหรือประมวลความรู้และประสบการณ์ต่างๆ สถานศึกษาจัดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่เหมาะสม

กาญจนา คุณารักษ์ (2543) สรุปไว้ว่าหลักสูตร คือ โครงการ หรือแผน หรือข้อกำหนดอันประกอบด้วยหลักการ จุดหมาย โครงสร้าง กิจกรรม และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอนที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ความสามารถและประสบการณ์ โดยส่งเสริมให้อีกต่บุคคลไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน รู้จักตนเอง มีชีวิตอยู่ในโรงเรียน ในสังคมในโลกได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข

ศุมน อมรวิวัฒน์ (2530) กล่าวว่า หลักสูตร คือ แนวกำหนดประสบการณ์ทั้งหมด ที่มุ่งหมายให้นักเรียนได้รับการศึกษาทั้งในแง่วิจารณ์และพัฒนาทุกด้าน ครอบคลุมถึงการกำหนด กิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีฝึกอบรมเด็กในชั้นเรียน หลักสูตรมีฐานะเป็นมาตรฐานและเป็น พื้นฐานอย่างหนึ่งในการจัดประสบการณ์ให้แก่ นักเรียน ครูจึงสามารถเพิ่มเติมเสริมแต่ง ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนและท้องถิ่นได้

Taba (1962 อ้างอิงจาก สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวถึงความหมายของ หลักสูตรว่า เป็นแผนการเรียนที่ประกอบด้วยจุดประสงค์ จุดมุ่งหมายเฉพาะ การจัดเนื้อหา วิธี การเรียนการสอน และการประเมินผล ในขณะที่ Saylor and Alexander (1974) กับ Beauchamp (1981) (อ้างอิงจาก สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์, 2555) ให้ความหมายของหลักสูตรคล้ายคลึงกันว่า เป็นแผนที่แสดงถึงความตั้งใจที่จะจัดโอกาสการเรียนรู้ให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่ได้รับ การศึกษาและสิ่งอื่นๆ ร่วมกัน โดยมีแนวทางในการวางแผนการเรียนการสอน จุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร เนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และแนวทางการประเมินหลักสูตรที่ชัดเจน ส่วน Crow (1980 อ้างอิงจาก สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรว่า คือ ประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้กับผู้เรียนทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ทั้งทางตรงและ ทางอ้อม เพื่อให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะที่ตั้งจุดหมายเอาไว้

จากความหมายของหลักสูตรดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถสรุปความหมาย ของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง แผนงานหรือโครงการที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านที่เหมาะสม ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ โดยส่งเสริมให้เอากิจกรรมไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนเอง รู้จัก ตนเอง มีชีวิตอยู่ในโรงเรียน ในสังคม และในโลกอย่างมีคุณภาพและมีความสุข สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียน สังคม และสิ่งแวดล้อม ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่กำหนดไว้

2.1.2 หลักสูตรฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรมมีความแตกต่างจากหลักสูตรทั่วไปในเรื่องของการมีขอบเขต และจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจง หลักสูตรฝึกอบรมถูกสร้างหรือถูกพัฒนาขึ้นในโรงเรียน ระยะเวลา ในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรฝึกอบรมไม่ยาวนานนัก การประเมินผลจะเน้นที่ผลของ หลักสูตรกับการพัฒนาบุคคล เพราะหลักการฝึกอบรมมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาบุคลากรในองค์กร ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการ เป็นการฝึกฝน และสร้างเสริมสมรรถการทำงาน ของบุคลากรในองค์กรหรือหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (วิเชียร อินทรสัมพันธ์, 2546)

มีผู้ให้ความหมายของหลักสูตรฝึกอบรมไว้ในทำนองเดียวกันว่า หลักสูตร ฝึกอบรมคือกระบวนการจัดการเรียนรู้และการฝึกทักษะเฉพาะทางในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ

ให้แก่ผู้เข้าร่วมอบรม เพื่อเพิ่มความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความชำนาญ และเจตคติที่ดี เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการทำงานหรือการเรียนรู้ของกลุ่มบุคคลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยคาดหวังให้บรรลุสำเร็จตามที่กำหนดไว้ในระยะเวลาที่ไม่ยาวนานนัก (Wallace, 1991; Goldstien, 19993; Vella, 1995; Gagne and Medsker, 1996 อ้างอิงจาก สุณิศา โนษิตชัยวัฒน์, 2555)

สรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรมเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามขอบเขตและจุดมุ่งหมายในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง เพื่อพัฒนากลุ่มบุคคลให้มีความรู้ ทักษะ ความสามารถ ความชำนาญ และทัศนคติที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในระยะเวลาสั้นๆที่กำหนดไว้ อย่างชัดเจน

2.1.3 ความสำคัญของหลักสูตร

ในการจัดการศึกษาทุกระบบและทุกรูปแบบให้สำเร็จเป็นไปตามวัตถุประสงค์นั้น สิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่ง คือ หลักสูตร เพราะหลักสูตรเปรียบเสมือนแก่นสำคัญในการวางแผนทางการจัดการศึกษา และเป็นตัวกำหนดทิศทางของการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ โดยเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ทั้งนี้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ดังนี้

ความสำคัญของหลักสูตรที่วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543) สรุปไว้ คือ เป็นแผนและแนวทางในการจัดการศึกษาของชาติให้บรรลุตามความมุ่งหมายและนโยบาย เป็นหลักและแนวทางในการวางแผนวิชาการ การจัดการ และการบริหารการศึกษา การสรรหาและพัฒนาบุคลากร การจัดวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรมการเรียนการสอน งบประมาณ อาคารสถานที่ เป็นเครื่องมือในการควบคุมมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาและคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นไปตามนโยบาย และแผนพัฒนาการศึกษาของประเทศ และสอดคล้องกับแต่ละความต้องการของท้องถิ่น ระบบหลักสูตรจะกำหนดความมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหา แนวทางการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน แหล่งทรัพยากร และการประเมินผล สำหรับการจัดการศึกษาของครูและผู้บริหาร และเป็นเครื่องบ่งชี้ทิศทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและสอดคล้องกับแนวโน้มการพัฒนาทางสังคม

ธำรง บัวศรี (2542) ได้กล่าวไว้สรุปว่า หลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อจัดมวลประสพการณ์ให้แก่ผู้เรียน จึงเปรียบเสมือนแผนที่ที่ครูจะต้องกำหนดเข็มทิศให้เป็นไปในทิศทางที่เป็นจุดหมายปลายทางของการสอน จะช่วยกำหนดว่า จะต้องทำอะไรบ้าง ระหว่างทาง ใช้อุปกรณ์ใดบ้าง ต้องตรวจสอบและประเมินผู้เรียนอย่างไร ในขณะที่ผู้เรียนก็จะทราบล่วงหน้าว่าจะเรียนรู้อะไร จะได้รับผลอย่างไร ต้องเตรียมการอย่างไรจึงจะเรียนรู้ได้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

สุมณ อมรวิวัฒน์ (2530) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ นั่นคือกำหนดจุดมุ่งหมายปลายทาง หรือลักษณะของผู้เรียนที่จะเป็นผลผลิตของการศึกษา เช่น ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้อะไร มีทักษะอะไร ตลอดทั้งบุคลิกภาพและเจตคติควรเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตามหลักสูตรจะถูกกำหนดโดยเป้าหมายทางการศึกษาไว้ด้วย โดยที่เป้าหมายทางการศึกษาจะพยายามอธิบายถึงผลผลิตทางการศึกษาอย่างกว้างๆ ในขณะที่หลักสูตรจะกำหนดรายละเอียดและจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ที่จะต้องเกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการเรียนการสอน

สำหรับ Pratt (1994 อ้างอิงจาก สุนิดา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้กล่าวเปรียบเทียบว่าหลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเช่นเดียวกับความสำคัญของพิมพ์เขียวในการสร้างบ้าน โดยผู้วางแผนหลักสูตรจะต้องตั้งคำถามของการนำหลักสูตรไปใช้ได้ชัดเจน รวมไปถึงกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรว่ามีกี่ข้อ อะไรบ้าง เพื่อคำตอบที่ได้จะเป็นการยกระดับความผาสุกของมนุษย์นั่นเอง

จากความสำคัญของหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าหลักสูตรเป็นตัวบอกถึงแผนการจัดการศึกษาเพื่อให้ทราบแนวทางว่าจะจัดการศึกษาไปในทิศทางใด มีวัตถุประสงค์อย่างไร และจะต้องเตรียมและจัดกระทำอะไรบ้างให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น นั่นหมายรวมถึงจะต้องวางแผนจัดการเรียนการสอน เตรียมสื่อการสอน และวัดผลอย่างไร เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ ที่พึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่วางไว้ตอนต้น

2.1.4 องค์ประกอบของหลักสูตร

หลักสูตรแต่ละหลักสูตรต่างประกอบไปด้วยส่วนสำคัญหลายส่วน มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรในมุมมองที่หลากหลาย ทั้งในลักษณะที่สอดคล้องและแตกต่างกันดังนี้

Beauchamp (1981 อ้างอิงจาก สุนิดา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) กลับมองว่าหลักสูตรมีความคล้ายคลึงกับระบบต่างๆ ที่ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก คือ 1) ส่วนที่เป็นตัวป้อนเข้า (Input) ได้แก่ เนื้อหาวิชา ผู้เรียน ชุมชน และพื้นฐานการศึกษา 2) ส่วนของกระบวนการ (Process) ได้แก่ ลักษณะการใช้ สื่อและอุปกรณ์ ระยะเวลา และการวัดผล 3) ผลลัพธ์ที่ได้ (Output) ได้แก่ ความรู้ ทักษะ เจตคติ และความมั่นใจ

Tyler (1969 อ้างอิงจาก สุนิดา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรว่าประกอบด้วยโครงสร้าง 4 ประการ คือ 1) จุดมุ่งหมาย (Educational purpose) ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน 2) ประสบการณ์ (Educational experience) ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้บรรลุผล 3) วิธีจัดประสบการณ์ (Organization of educational experience) เพื่อให้การสอนเป็นไป

อย่างมีประสิทธิภาพ 4) การประเมิน (Determination of experience) เพื่อตรวจสอบจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ว่าบรรลุเป้าหมายมากน้อยเพียงใด

Taba (1962) Ornstein และ HunKins (1993) รวมถึงสุนีย์ ภูพันธ์ (2546) (อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ต่างมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า องค์ประกอบหลักที่สำคัญของหลักสูตร ได้แก่ 1) จุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 2) เนื้อหาสาระวิชา 3) วิธีการสอนและการจัดดำเนินการเพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ และ 4) การประเมินผล

สังัด อุทรานันท์ (2530) พูดถึงองค์ประกอบต่างๆเช่นเดียวกับท่านอื่น แต่เพิ่มในส่วนของหลักสูตรที่ดีต้องคำนึงถึง เหตุผลและความจำเป็นของหลักสูตร และข้อเสนอแนะต่างๆที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น

สุมน อมรวิวัฒน์ (2530) กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรในแง่สิ่งที่จะต้องมีในทุกหลักสูตร ได้แก่ พื้นฐานของหลักสูตร หลักสูตรแม่บท เอกสารและวัสดุประกอบหลักสูตร แผนการสอนประจำบทเรียน กิจกรรมการเรียน ผู้เรียน และการวัดและการประเมินผล

ธารง บัวศรี (2542) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรว่าประกอบไปด้วย 1) เป้าประสงค์และนโยบายการศึกษา (Educational goals and policies) 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum aims) 3) รูปแบบและโครงสร้างหลักสูตร (Types and structures) 4) จุดประสงค์ของวิชา (Subject objectives) 5) เนื้อหา (Content) 6) จุดประสงค์ของการเรียนรู้ (Instructional objectives) 7) ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน (Instructional strategies) 8) การประเมินผล (Curriculum materials and instructional media)

เมื่อพิจารณาแนวคิดของนักการศึกษาที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตร สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญประกอบด้วย เหตุผลและความจำเป็นของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การประเมินผล และการปรับปรุงหลักสูตรหากต้องการให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.1.5 การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ

การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้นมีลักษณะและขั้นตอนที่ไม่แตกต่างจากการพัฒนาหลักสูตรทั่วไปนัก นักการศึกษาที่เป็นที่ยอมรับและถือเป็นต้นแบบของการพัฒนาหลักสูตรสอนภาษาได้เสนอแนวคิดและรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

Graves (2000 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาว่าครูที่ดีจะต้องสามารถปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับผู้เรียนและผู้สอนตามบริบทและสถานการณ์ โดยต้องดำเนินการในขั้นตอนสำคัญ 7 ขั้นตอน คือ 1) การ

วิเคราะห์ความต้องการความจำเป็น (Needs assessment) เพื่อตอบคำถามว่าผู้เรียนต้องการเรียนรู้อะไร และควรจะทราบถึงความต้องการจำเป็นของผู้เรียนได้อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตรงตามความต้องการจำเป็นนั้นๆ กล่าวคือ ผู้สอนควรจะรู้ว่าควรเลือกอะไรมาสอนให้กับนักเรียนในชั้นของตน โดยกระบวนการวัดความต้องการนั้นมีหลากหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็น Questionnaire หรืออาจจะใช้การสังเกต การทดสอบ หรือการสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้สอนได้รู้ว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรแล้ว และต้องเสริมเรื่องอะไร ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวัด 2) การกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ต้องการให้บรรลุ (Determining goals and objectives) เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้บรรลุว่าคืออะไร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวผู้เรียนจะต้องทำหรือเรียนรู้อะไรบ้างในการกำหนดแนวคิดเพื่อวางแผนการสอนกำหนดจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้ 3) การพิจารณาเนื้อหาสาระ (Conceptualizing content) ว่าผู้สอนต้องการจะสอนประเด็นเนื้อหาหลักๆ สำคัญอะไร จะกำหนดเนื้อหาเกี่ยวกับอะไรลงไปหลักสูตรหรือประมวลการสอนบ้าง เช่น การกำหนดลักษณะที่ต้องการเน้น เช่น listening, speaking, reading, writing โดยระบอบองค์ประกอบสำคัญของภาษาไว้อย่างชัดเจนในเรื่องของ functions, grammar, notion and topics, pronunciation, vocabulary, communicative situations และ 4) การคัดเลือกกิจกรรมและพัฒนาสื่อการสอน (Selecting and developing materials and activities) ว่าผู้สอนจะใช้สื่ออะไร อย่างไร ในการสอน และกำหนดบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียน ซึ่งสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ 4.1) ความเหมาะสมของสื่อการสอน ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสมของสื่อกับระดับภาษา ระดับความพอใจต่อสื่อ ความเกี่ยวข้องกับผู้เรียน เป็นต้น 4.2) ตัวครูผู้สอน มีความตั้งใจใช้สื่อการสอนที่นักเรียนไม่คุ้นเคยได้อย่างไร หรือจะพัฒนาสื่อการสอนอย่างไรให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้การพัฒนาสามารถทำได้ทั้งก่อนและหลังการสอน 5) การจัดลำดับโครงสร้างของเนื้อหาและกิจกรรม (Organization of content and activities) หมายถึง ผู้สอนจะจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร การจัดระบบเนื้อหาและกิจกรรม คือ การที่ครูผู้สอนจะต้องจัดระบบการสอนว่า จะจัดการสอนเรื่องใดก่อนหรือหลัง เช่น จากเรื่องง่ายหรือเรื่องไกลตัวไปสู่เรื่องยากหรือเรื่องที่ไกลตัวออกไป เป็นต้น หรืออีกนัยหนึ่ง คือ การที่ผู้สอนได้วางกรอบของกิจกรรมที่เป็นไปได้อย่างคร่าวๆ ไว้ล่วงหน้า ผู้สอนอาจมีแนวคิดที่ว่าครูและนักเรียนสามารถร่วมกันออกแบบระบบการเรียนรู้ได้อย่างไร ทั้งนี้จากกล่าวได้ว่า การจัดระบบเนื้อหาและกิจกรรมนั้นสามารถยืดหยุ่นได้ 6) การประเมิน (Evaluation) คือ การกำหนดสิ่งที่ต้องการประเมิน วิธีการ และกระบวนการประเมิน ซึ่งการประเมินผล คือ การวัดความสามารถและการพัฒนาการของผู้เรียนในด้านต่างๆ เช่น ความสามารถ ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จ ผลของการประเมินอาจใช้ประโยชน์

สำหรับการวางแผนการสอนในครั้งต่อไปด้วย และ 7) การพิจารณาถึงทรัพยากรที่มีและข้อจำกัด (Considering of resources and constraint) ทั้งนี้การคำนึงถึงทรัพยากร สภาพของชั้นเรียน รวมถึงข้อจำกัดที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ทั้งนี้ถือเป็นเรื่องของการพิจารณาความเป็นไปได้ของการนำหลักสูตรไปใช้นั่นเอง

Nunan (1998 อ้างอิงจาก สุนิตา โมยิตชัยวัฒน์, 2555) เสนอว่า ในการออกแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษหรือประมวลการสอนนั้น สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ การตัดสินใจเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่างๆ ได้แก่ การประเมินความต้องการหรือวัตถุประสงค์ของผู้เรียน การตั้งเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเลือกเนื้อหาและการจัดระดับเนื้อหา การจัดระบบการเรียนรู้และวิธีสอนที่เหมาะสม การจัดกลุ่มผู้เรียน การคัดเลือก ประยุกต์ หรือพัฒนาสื่อการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินเครื่องมือที่ใช้วัด และประเมินผลหลักสูตรเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงในอนาคต สิ่งสำคัญ คือ ต้องบูรณาการ มีการวางแผน การนำไปใช้ และการประเมินผลหลักสูตร ตลอดจนองค์ประกอบอื่นๆ เข้าด้วยกัน

จากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาประกอบด้วย การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของผู้เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การพิจารณาคัดเลือกและเรียบเรียงลำดับเนื้อหาสาระ โดยคำนึงถึงองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ หน้าที่ภาษา ไวยากรณ์ การออกเสียง คำศัพท์ สถานการณ์ในการสื่อสาร การคัดเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรม การออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสม การวางแผนการประเมินผลที่รวมถึงการวัดและประเมินเครื่องมือที่ใช้ และการวัดประเมินผลหลักสูตร

2.1.6 การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นการแสวงหาข้อมูลที่บ่งชี้ให้เห็นคุณภาพของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เพื่อนำมาพิจารณาตัดสินความถูกต้องเหมาะสม ความสอดคล้อง ความสัมพันธ์กับบริบทที่กำหนด เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการปรับปรุง แก้ไข ปรับเปลี่ยน หรือ เลิกหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรมีหลายรูปแบบ ซึ่งผู้ประเมินสามารถเลือกรูปแบบการประเมินที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่มุ่งประเมิน ซึ่ง ธเนศ ขำเกิด (2546) ได้ให้ความหมายของการประเมินหลักสูตรไว้ ดังนี้ 1) รูปแบบการประเมินที่เน้นจุดมุ่งหมาย (Objective based model) เป็นรูปแบบที่มุ่งดูผลที่เกิดจากการปฏิบัติงานว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ได้แก่ รูปแบบการประเมินของ Cronbach และ Kirkpatrick เป็นต้น 2) รูปแบบการประเมินตัดสินคุณค่า (Judgmental evaluation model) เป็นรูปแบบซึ่งมุ่งให้ได้มาซึ่งข้อมูลสารสนเทศสำหรับกำหนดและ

วินิจัยคุณค่าของโครงการนั้น ได้แก่ รูปแบบการประเมินของ Stake และ Provus เป็นต้น 3) รูปแบบการประเมินที่เน้นการตัดสินใจ (Decision-oriented evaluation model) เป็นรูปแบบที่มุ่งให้ได้มาซึ่งข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกทางเลือกต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง ได้แก่ รูปแบบการประเมินของ Stufflebeam และ Alkin เป็นต้น รายละเอียดของรูปแบบการประเมินการนำไปใช้อย่างแพร่หลาย มีดังต่อไปนี้

2.1.6.1 รูปแบบการประเมินแบบ CIPP (Stufflebeam et al, 1971)

รูปแบบการประเมินแบบ CIPP (Stufflebeam et al, 1971 อ้างอิงจาก สุนิตา โมษิตชัยวัฒน์, 2555) เป็นการประเมินภาพรวมของโครงการ ตั้งแต่บริบท ปัจจัยป้อน กระบวนการ และผลผลิต (context, input, process and output) โดยใช้วิธีการสร้างเกณฑ์และประสิทธิภาพของโครงการทั้งภาพรวมและรายปัจจัยเป็นสำคัญ 1) การประเมินด้านบริบท หรือ ประเมินเนื้อความ (Context evaluation) เป็นการศึกษาปัจจัยพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนาเป้าหมายของโครงการ ได้แก่ บริบทของสภาพแวดล้อม นโยบาย วิสัยทัศน์ ปัญหา แหล่งทุน สภาพความผันผวนทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ตลอดจนแนวโน้มการก่อตัวของปัญหาที่อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินโครงการ เป็นต้น 2) การประเมินปัจจัยป้อน (Input evaluation) เพื่อค้นหาประสิทธิภาพขององค์ประกอบที่นำมาเป็นปัจจัยป้อน ซึ่งในด้านการท่องเที่ยวอาจจะจำแนกเป็นบุคคล อาจพิจารณาเป็น เพศ อายุ มีสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ความพึงพอใจ ความคาดหวัง ทัศนคติ ศักยภาพ ความสามารถ ประสบการณ์ ความรู้ คุณวุฒิทางการศึกษา ถิ่นที่อยู่และลักษณะกระบวนการกลุ่ม เป็นต้น 3) การประเมินกระบวนการ (Process evaluation) เป็นการศึกษาต่อการประเมินบริบทและปัจจัยป้อนว่ากระบวนการเป็นไปตามแผนที่วางไว้หรือไม่ เป็นการศึกษาค้นหาข้อบกพร่อง จุดอ่อน หรือจุดแข็งของกระบวนการบริหารจัดการโครงการที่จะนำโครงการบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด และ 4) ประเมินผลผลิต (Product evaluation) เป็นการตรวจสอบประสิทธิผลของโครงการ โดยเฉพาะความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับผลลัพธ์ที่ได้ แล้วนำเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไปตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานนั้นอาจจะกำหนดขึ้นเองหรืออาศัยเกณฑ์ที่บุคคลหรือหน่วยงานอื่นกำหนดไว้ก็ได้

2.1.6.2 รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Tyler (The Tyler Model)

Tyler (1969, อ้างอิงจาก สจัด อุทรานนท์, 2530) ให้หลักในการประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร โดยพิจารณาตัดสินจากการบรรลุผลสำเร็จของจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่ตั้งไว้ การประเมินหลักสูตรตามรูปแบบนี้จึงควรตอบคำถาม 4 ข้อให้ได้ชัดเจน คือ 1) มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาใดบ้างที่โรงเรียนต้องการ 2) มีประสบการณ์ทางการศึกษาใดบ้างที่จะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย 3) ควรจัดประสบการณ์ทางการศึกษาเหล่านั้นอย่างไรจึงจะเกิดประสิทธิภาพ และ 4)

จะตัดสินใจได้โดยวิธีใดว่าจุดมุ่งหมายเหล่านั้นบรรลุผลตามต้องการ รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Tyler เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลต่อกันขององค์ประกอบหลักสูตร 3 ส่วน คือ จุดมุ่งหมายทางการศึกษา ประสบการณ์การเรียนรู้ และสัมฤทธิ์ผลของการเรียน

2.1.6.3 การประเมินตามแนวความคิดของ Stake

Stake (1967 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) เน้นว่า การประเมินโครงการจะต้องมี 2 ส่วน คือ การบรรยาย (Descriptive) และการตัดสินคุณค่า (Judgment) ในภาคการบรรยายนั้น ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ประเมินจะต้องหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโครงการให้ได้มากที่สุด ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1) เป้าหมายหรือความคาดหวัง (Goals or intents) เป้าหมายที่ครอบคลุมนโยบายทั้งหมด สำหรับการประเมินการศึกษาไม่ควรจะสนใจเป้าหมายเฉพาะในแง่พฤติกรรมของผู้เรียนเพียงอย่างเดียว ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย ความคาดหวังนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ สิ่งนำ (Antecedence) เป็นสภาพที่มีอยู่ก่อน ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับผลของการเรียนการสอน ปฏิบัติการ (Transactions) เป็นผลสำเร็จของการจัดกระทำงานเป็นองค์ประกอบของกระบวนการเรียนการสอน ผลลัพธ์ (Outcomes) เป็นผลของการศึกษา และ 2) สิ่งที่เป็นจริงหรือสังเกตได้ (Observations) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสภาพความเป็นจริง มีส่วนประกอบ 3 ส่วนเช่นกัน คือ สิ่งนำ ปฏิบัติการ และผลลัพธ์

2.1.6.4 รูปแบบการประเมินของ Kirkpatrick

รูปแบบการประเมินของ Kirkpatrick (1978 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) เป็นรูปแบบการประเมินโครงการการฝึกอบรมภายหลังการฝึกอบรม โดยเสนอให้มีการประเมิน 4 รายการ ดังนี้ 1) การประเมินปฏิกิริยา (Reaction) เป็นการประเมินปฏิกิริยาตอบสนองของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่ามีความรู้สึกต่อโครงการอย่างไร เช่น หลักสูตรและเนื้อหา สาระตรงกับความต้องการหรือไม่ เอกสารประกอบการฝึกอบรม สถานที่ สื่อ ระยะเวลาการฝึกอบรมเหมาะสมเพียงไร วิทยากรเหมาะสมหรือไม่ ได้รับความรู้หรือทักษะในระดับใด มีความคาดหวังต่อการนำความรู้หรือทักษะไปใช้ในการปฏิบัติงานเพียงใด 2) การประเมินการเรียนรู้ (Learning) เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม ผลการวัดต้องเป็นเชิงปริมาณและมาจากเครื่องมือที่เชื่อถือได้ เช่น แบบทดสอบ (Test) แบบสอบภาคปฏิบัติ (Performance test) แบบวัดทัศนคติ (Attitude test) และแบบสังเกตพฤติกรรม 3) การประเมินพฤติกรรม (Behavior) เป็นการประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเมื่อกลับไปปฏิบัติงาน การประเมินในระดับนี้เป็นการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในขณะที่ปฏิบัติงานซึ่งเป็นสิ่งที่ยากและเกี่ยวข้องกับระยะเวลา คือต้องทิ้งระยะเวลาประมาณ 3-6 เดือน และจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ มากมาย 4) การประเมินผลลัพธ์ที่เกิดกับองค์กร (Result) เป็นการประเมินผล

ลัพท์หรือผลกระทบที่เกิดกับองค์กรอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งมีผลปลายทางที่สำคัญที่ได้จากการฝึกอบรม เช่น ต้นทุนลดลง ประสิทธิภาพของการทำงานของหน่วยงานหรือองค์กรเพิ่มขึ้น ปัจจัยเชิงลบลดลง เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนร่วมงาน แนวทางการประเมินโดยการเปรียบเทียบสถานการณ์ก่อนและหลังการฝึกอบรม

จากการประเมินรูปแบบต่างๆ จะเห็นได้ว่าการประเมินหลักสูตรเป็นขั้นตอนสำคัญที่ต้องมีการวางแผน เลือกวิธีที่เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นขั้นตอนที่ควรมีการวางแผนการประเมินอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ครอบคลุมและสะท้อนคุณภาพของหลักสูตรอย่างแท้จริง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการประเมินของ Kirkpatrick (1978) โดยเลือกประเมินเฉพาะปฏิกิริยาของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่ามีความรู้สึกต่อโครงการอย่างไร และประเมินการเรียนรู้ ทักษะที่เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นสำคัญ

2.2 ค่ายภาษาอังกฤษ

ค่ายภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เข้าค่ายมีพัฒนาการทางภาษาที่เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนปกติ ดังนั้นจึงมีผู้ให้ความสำคัญของการจัดค่ายภาษาอังกฤษและทำการศึกษาค้นคว้าในประเด็นต่างๆ ดังนี้

2.2.1 ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษ

มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ทำการศึกษาและให้ความหมายของค่ายภาษาอังกฤษไว้อย่างหลากหลาย แต่มีความหมายใกล้เคียงกัน ดังนี้

ในขณะเดียวกัน American Camp Association (2005 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้ให้ความหมายของค่าย ไว้ว่าเป็นการสร้างกิจกรรมนอกห้องเรียนที่มีการออกแบบและจัดขึ้น อันประกอบไปด้วยกิจกรรมนันทนาการเพื่อความสุขสำหรับเด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ ควรเป็นการจัดกิจกรรมนอกห้องเรียน วางแผนอย่างเป็นระบบ มีประโยชน์และมีความพิเศษที่จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในทางบวกแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายทุกคน

McNeely (2004 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้ให้ความหมายของค่าย ไว้ว่า เป็นการวางแผนเพื่อเพิ่มเติมประสบการณ์เรียนรู้นอกห้องเรียน โดยจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยและจุดมุ่งหมายของการจัดค่ายนั้นๆ กิจกรรมที่จัดมีตั้งแต่กิจกรรมที่เกี่ยวกับกีฬา กายบริหาร ไปจนถึงศิลปหัตถกรรม การเรียนรู้จากธรรมชาติ การใช้เกมการเล่น และกิจกรรมเพื่อความบันเทิงต่างๆ เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับในค่าย

ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพันธ์ โรจนุตมะ (2541) ที่ได้นิยามคำว่า ค่ายภาษาอังกฤษว่า คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาภายนอกห้องเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการสื่อสารตามระดับภาษาที่เรียน และส่งเสริมให้สมาชิกของค่ายพัฒนาความรู้ความชำนาญทางภาษาในสถานการณ์จริง เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษา ซึ่งแฝงอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมทางภาษาและเกมต่างๆ

ศิริยา ตระกูลสุ (2541) ได้กล่าวถึงค่ายภาษาอังกฤษไว้ว่า ค่ายภาษาอังกฤษถือเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้โอกาสแก่เยาวชนในการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับชาวต่างชาติเจ้าของภาษา โดยคำนึงถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย เป็นการจัดกิจกรรมทางภาษาต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อเพิ่มความสามารถต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และเป็นแหล่งสร้างสรรค์ประสบการณ์ทางภาษาโดยเน้นการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการจัดประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้ภาษา นอกเหนือจากการเรียนในบรรยากาศเดิมของห้องเรียนและนำภาษาอังกฤษมาเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร เป็นการพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนมีโอกาสดูแลเรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะและนำมา ซึ่งการพัฒนาทางจิตใจและสังคมของตัวเอง

ศุริยา คันทอง (2549 อ้างอิงจาก Pupipat et al., 2006) ได้เพิ่มเติมว่าค่ายภาษาอังกฤษนั้นมิใช่เป็นเพียงการเรียนรู้ภาษาภายนอกห้องเรียนแต่จะต้องเป็นการเรียนรู้ภาษาในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย เน้นความบันเทิง และขณะเดียวกันก็มีการเน้นให้ผู้เข้าค่ายมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย และมีการเวียนปฏิบัติภาระงานที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันในลักษณะของฐานการเรียนรู้ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าค่ายได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทั้งกับผู้เข้าค่ายด้วยกันและกับทีมงานผู้จัดค่าย กระบวนการต่างๆ เหล่านี้สามารถเสริมสร้างประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่นรวมทั้งก่อให้เกิดภาวะผู้นำให้แก่ผู้เรียนได้อีกด้วย

จากความหมายของค่ายภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ค่ายภาษาอังกฤษ คือ ค่ายที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เข้าค่ายได้ฝึกและมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมายในสถานการณ์จริงนอกเหนือจากการเรียนรู้ในชั้นเรียน โดยมีบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน มีการใช้กิจกรรมทางภาษาในหลายรูปแบบที่สร้างสรรค์และเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แก่ผู้เข้าค่ายในแง่ของการเพิ่มพูนความรู้การพัฒนาทักษะภาษา รวมไปถึงสามารถใช้ทักษะทางสังคมได้อย่างเป็นธรรมชาติ

2.2.2 จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ

การจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษนั้นจำเป็นต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายเป็นหลัก เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางในการดำเนินกิจกรรมให้เกิดผลลัพธ์ที่น่าพอใจกับผู้เข้าค่าย โดยจุดมุ่งหมายดังกล่าวทำให้ผู้เข้าค่ายทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งค่ายภาษาอังกฤษโดยทั่วไปมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษด้านต่างๆ ให้แก่ผู้เข้าค่าย ทั้งนี้ได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดค่ายภาษาอังกฤษไว้ อาทิ เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ มีโอกาสฝึกการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่น อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาสังคมและอารมณื รวมทั้งให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้จากการเรียนในห้องเรียนเป็นการเรียนนอกห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น (ศิริยา ตระกูลสุ, 2541, ศิริยา คณิรณันท์, 2541, รัตนาภรณ์ โพธิ์ทอง, 2544)

Wighting Nisbet และ Tibdall (2005 อ้างอิงจาก สุนิตา ไชยิตชัยวัฒน์, 2555) มีความเห็นสอดคล้องกับเจลิยวรี พิบุลชล (2535) ในลักษณะเดียวกันว่า การจัดค่ายภาษาอังกฤษเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าค่ายมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอย่างสมจริง และในขณะเดียวกันก็เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนนอกห้องเรียนเพื่อเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา กล่าวคือ ในขณะที่ผู้เรียนสนุกกับการทำกิจกรรมทางภาษาผู้เรียนก็จะได้ฝึกใช้ภาษาในเวลาเดียวกันด้วย การใช้ภาษาในระหว่างการทำกิจกรรมนี้เป็นการเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัว จึงเป็นการเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและเพื่อความสนุกสนานในรูปแบบการเรียนที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียน อีกทั้งเป็นการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างครูและนักเรียน โดยครูที่ร่วมจัดค่ายสามารถเรียนรู้วิธีการสอนใหม่ๆ จากวิทยากรที่ร่วมจัดค่ายได้อีกด้วย

สำหรับจุดประสงค์ของการจัดค่ายภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น Pupipat et al. (2006) กล่าวว่า เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าค่ายได้พัฒนาทักษะทางภาษาโดยเฉพาะการพูดและการฟังภายใต้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีและเป็นความมั่นใจในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางภาษาเพื่อเสริมสร้างทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้อื่น เพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคม การเรียนรู้แบบร่วมมือ คุณธรรมและจริยธรรม และเพื่อเสริมสร้างทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ เป็นการรับรู้วัฒนธรรมทางภาษาอีกอย่างหนึ่ง

จากจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการจัดค่ายภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญและประโยชน์ของการจัดค่ายภาษาอังกฤษ คือ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าค่ายสามารถใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมายนอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนปกติ ทำให้ผู้เข้าค่ายสามารถพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วขึ้นในสถานการณ์จริง ผู้เข้าค่ายมีโอกาสได้

เรียนรู้และมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นจากการร่วมกิจกรรมที่หลากหลายและสนุกสนาน อาทิ การเล่นเกม การร้องเพลง เป็นต้น การเพิ่มทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เข้าค่าย และผู้จัดค่ายอีกด้วย

2.2.3 ประเภทของค่ายภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันค่ายภาษาอังกฤษมีมากมายหลายประเภท โดยการแบ่งประเภทของค่ายนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะ รูปแบบ ระยะเวลา สถานที่ และรายละเอียดต่างๆ ของการจัดค่ายที่ผู้จัดค่ายกำหนดขึ้น ทั้งนี้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้แบ่งประเภทของค่ายภาษาอังกฤษไว้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ค่ายกลางวัน (Day camp) และค่ายค้างคืน (Overnight camp) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ค่ายกลางวัน (Day camp) หมายถึง ค่ายที่จัดในเฉพาะเวลากลางวันเท่านั้น ผู้เรียนจะอยู่ทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในช่วงกลางวันและไม่มีการค้างคืน อาจจัดภายในหรือภายนอกสถานศึกษาขึ้นอยู่กับงบประมาณและความเหมาะสม ค่ายกลางวันในแต่ละวันอาจมีการกำหนดหัวข้อเรื่องตามความสนใจของนักศึกษาที่มาเข้าค่าย อาทิ แฟชั่น เทคโนโลยี เป็นต้น Pupipat et al. (2006) และ เจริญ จิตวารินทร์ (2541) ได้แนะนำว่าควรจัดอย่างน้อย 2 วัน โดยอาจติดต่อกันหรือสัปดาห์ละ 1 วันก็ได้

ค่ายค้างคืน (Overnight camp) หมายถึง ค่ายพักแรมที่อยู่ค้างคืน อาจเป็นคืนเดียวหรือหลายคืนก็ได้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องอยู่ประจำที่ค่ายทั้งกลางวันและกลางคืนจนครบกำหนดระยะเวลาการจัดค่ายตามที่กำหนดไว้ (ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ, 2540, สิริยา คณิวรานนท์, เจริญ จิตวารินทร์, 2547, Pupipat et al., 2006) ระบุว่า ค่ายค้างคืนจำเป็นต้องมีการเตรียมพร้อมที่ยุ่งยากมากกว่า เนื่องจากต้องจัดเตรียมกิจกรรมมากกว่า และผู้เข้าค่ายต้องอยู่ร่วมกันนานกว่า ดังนั้นจึงต้องพยายามส่งเสริมให้ผู้เข้าค่ายมีความสนิทสนมกันในเวลาอันรวดเร็ว (Pupipat et al., 2006) นอกจากนี้หากมีการจัดค่ายพักแรมในโรงเรียน ควรจัดอย่างน้อย 2 วัน 1 คืน แต่ถ้าจัดภายนอกโรงเรียนอาจทำการเลือกสถานที่ตามความเหมาะสมและควรใช้เวลาอย่างน้อย 3 วัน 2 คืน ในการจัดกิจกรรม (เจริญ จิตวารินทร์, 2547)

จากที่กล่าวมาข้างต้นถึงประเภทของค่ายภาษาอังกฤษพอสรุปได้ว่า ค่ายภาษาอังกฤษ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ค่ายกลางวัน และ ค่ายกลางคืน ทั้ง 2 แบบ อาจจัดภายในหรือภายนอกสถานศึกษาก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับงบประมาณและความเหมาะสม และค่ายทั้ง 2 ประเภทนั้นผู้เรียนจะต้องอยู่ประจำที่ค่ายจนครบระยะเวลาที่กำหนดไว้

2.2.4 กิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

ในการจัดค่ายภาษาอังกฤษ การวางแผนจัดกิจกรรมทางภาษาถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เนื่องจากจุดประสงค์หลักของการจัดค่ายภาษาอังกฤษก็คือ การพัฒนาทักษะทางภาษาด้านต่างๆ ของผู้เข้าค่าย ดังนั้น ผู้จัดค่ายจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษารูปแบบและหลักการในการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน ทั้งนี้มีผู้สนใจศึกษาค้นคว้าและให้ข้อเสนอแนะในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางภาษา ดังต่อไปนี้

2.2.4.1 แนวทางในการจัดกิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษ

การจัดค่ายภาษาอังกฤษจำเป็นต้องมีแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดความเหมาะสมระหว่างรูปแบบของกิจกรรมกับสถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม รวมทั้งระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

ในการตัดสินใจเลือกกิจกรรมต่างๆ เพื่อจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้น กิจกรรมที่ใช้ควรมีลักษณะเป็นกิจกรรมที่ขาดต่อการจัดในห้องเรียน ต้องใช้พื้นที่ ใช้เสียง ซึ่งอาจรบกวนห้องข้างเคียงหากจัดในช่วงโมงเรียนปกติ กิจกรรมแรกๆ ควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างความคุ้นเคยให้แก่ผู้เข้าค่าย (Ice breaking activity) กิจกรรมต่างๆ ควรมุ่งเน้นฝึกความคล่องแคล่วทางภาษา กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลุก นั่ง เดิน ทำกิจกรรมสลับกับกิจกรรมที่นั่งอยู่ตลอดเวลา เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษามากที่สุดโดยให้นักเรียนจัดกิจกรรมเอง เช่น การแสดงละครหรือบทบาทสมมุติ เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลิน ใช้อุปกรณ์ไม่มากนัก และเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนเป็นคนช่างสังเกต (เจลิยวศรี พิบุลชล, 2535)

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2540) ได้กล่าวถึงแนวทางในการจัดกิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษไว้ว่า ลักษณะของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษอาจมีทั้งกิจกรรมในร่มและกลางแจ้ง ทั้งประเภทเดี่ยวและกลุ่ม เพื่อฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม มีการจัดเวลาในการเล่น การทำงาน และการพักผ่อนในสัดส่วนที่พอเหมาะ เป็นกิจกรรมที่เนื้อหาก่อให้เกิดการปลูกฝังพฤติกรรมและบุคลิกภาพที่สมดุลกัน เป็นกิจกรรมที่คำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยของผู้เรียน ไม่ควรเป็นกิจกรรมที่หนักเกินไป กิจกรรมต้องเหมาะสมกับเพศ วัย ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน มีความประหยัด ก่อให้เกิดการร่วมมือ วางแผน และจัดเตรียมทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

แนวทางการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษนั้นควรจัดกิจกรรมที่สร้างความคุ้นเคยให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยและใกล้ชิดกัน ควรจัดกิจกรรมที่มีเนื้อหาเรียบง่ายไปสู่เนื้อหาและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่ยากขึ้น โดยกิจกรรมช่วงแรกควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนไม่ต้องใช้ภาษาในการสื่อสารมากนักแต่จะใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสารความหมาย ควรจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสลุก เดิน นั่ง ทำกิจกรรม ควรจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนสถานที่ โดยมีทั้งกิจกรรม

ในร่มและกิจกรรมกลางแจ้งหรือใช้ประโยชน์จากสถานที่ในการจัดกิจกรรม เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนและใช้ประโยชน์จากสถานที่ ควรจัดกิจกรรมที่มีสื่อแบบต่างๆ เช่น รูปภาพของจริง เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ในการทำกิจกรรม ควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เข้าค่ายได้บริหารร่างกาย โดยครูหรือนักเรียนเป็นผู้นำกิจกรรม และใช้ภาษาง่ายๆ ในการออกคำสั่ง เป็นต้น และควรจัดกิจกรรมสอดแทรกเพื่อสร้างความสนุกสนานและบรรยากาศที่ผ่อนคลายแก่ผู้เรียน และ ศิริยา คณิวรานนท์ (2541) กับ กาญจนา จันทะดวง (2542) ยังเพิ่มเติมอีกว่าการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษนั้นควรเป็นกิจกรรมที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อฝึกการใช้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายและสมจริง

กล่าวโดยสรุป การจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษนั้น ประเด็นสำคัญที่ผู้จัดค่ายจะต้องคำนึงถึงในการเลือกจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงของค่ายภาษาอังกฤษก็คือ กิจกรรมในช่วงแรกควรเป็นกิจกรรมที่เน้นสร้างความคุ้นเคยให้แก่ผู้เข้าค่าย ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เหมาะสมกับเพศและวัย กิจกรรมช่วงกลางควรเป็นการฝึกความคล่องแคล่วทางภาษา โดยมีการเรียงลำดับกิจกรรมจากเนื้อหาและวิธีการจัดในระดับง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เข้าค่าย และเน้นให้ผู้เข้าค่ายได้ใช้ภาษามากที่สุด กิจกรรมในช่วงท้ายควรเป็นการบูรณาการความรู้และทักษะต่างๆ อย่างสร้างสรรค์และได้แสดงออกตามความสามารถที่ตนถนัด โดยมีการกำหนดระยะเวลาอย่างเหมาะสม

2.2.4.2 ประเภทและรูปแบบของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษ

ศิริยา คณิวรานนท์ (2541) และ เจริญ จิตวารินทร์ (2547) ได้กล่าวถึงประเภทและรูปแบบของกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษไว้ว่า กิจกรรมที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษนั้น มีการแบ่งประเภทตามรูปแบบและลักษณะของกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ กิจกรรมด้านวิชาการ และกิจกรรมด้านนันทนาการ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.4.2.1 กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเสริมจากหลักสูตรปกติ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน มุ่งเน้นการฝึกความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาตามรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินที่แฝงความรู้ทางภาษาไปพร้อมๆ กัน

2.2.4.2.2 กิจกรรมด้านนันทนาการ เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อความสนุกสนาน มีความผ่อนคลาย ส่งเสริมการแสดงออก และสามัคคี ส่งเสริมสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เข้าค่าย เช่น การออกกำลังกาย การร้องเพลงที่มีท่าทางประกอบ การเล่นเกม การชมวีดิทัศน์ การเล่นเกมรอบกองไฟ และการประกวดต่างๆ

หากพิจารณาตามรูปแบบของกิจกรรมแล้ว คำยภาษาอังกฤษแต่ละคำยต่างมีรูปแบบที่แตกต่างกัน ซึ่ง เจลลิวศรี พิบูลชล (2535) ได้แบ่งกิจกรรมฝึกภาษาที่ใช้ในคำยภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ประเภท คือ 1) กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย 2) กิจกรรมที่ใช้สถานที่ร่วมกันในการจัดกิจกรรม 3) กิจกรรมเพื่อฝึกทบทวนคำศัพท์ 4) กิจกรรมเพื่อฝึกโครงสร้างทางภาษา และ 5) กิจกรรมเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่าน

ศิริยา คณิรานนท์ (2542) แบ่งรูปแบบของกิจกรรมที่ใช้ในคำยภาษาอังกฤษเป็น 7 ประเภท คือ 1) กิจกรรมเพื่อสร้างความคุ้นเคย (Ice breaking activity) เป็นกิจกรรมที่จัดในช่วงต้นๆ ของกิจกรรมในวันแรกเพื่อให้ผู้เรียนที่มาจากต่างห้องเรียนสร้างความคุ้นเคยกัน และช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อไป 2) กิจกรรมเพื่อฝึกทบทวนคำศัพท์ (Word games) เป็นกิจกรรมฝึกคำศัพท์โดยคิดและพูดคำศัพท์หรือประโยคที่มีคำศัพท์ มีการใช้บัตรคำที่กำหนดให้ เป็นกิจกรรมทบทวนคำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว 3) กิจกรรมเพื่อฝึกโครงสร้างภาษา (Structure games) เป็นกิจกรรมที่ฝึกสร้างประโยคหรือพูดประโยคที่ต้องการ เช่น ให้ผู้เรียนแต่งประโยคให้ถูกต้องตาม tense ที่กำหนดให้ 4) กิจกรรมการใช้ทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนในเวลาเดียวกัน 5) กิจกรรมที่ใช้สถานที่กลางแจ้ง (Out of classroom activities) เป็นกิจกรรมที่ใช้ประโยชน์จากเนื้อที่กว้างๆ นอกห้องเรียนซึ่งไม่สามารถจัดในห้องเรียนหรืออาคารได้ 6) กิจกรรมสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Communication games) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือมีการแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลเพียงบางส่วนในขณะที่คนอื่นๆ จะรู้ในส่วนที่ไม่เหมือนกัน ต้องการสื่อสารโดยการสนทนากันเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วน ถือเป็นกิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน และ 7) กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกทั้งกิริยาท่าทางในการแสดงตามบทบาทที่กำหนดให้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอีกทั้งยังให้ผู้เรียนได้คิดเพื่อหาคำตอบโต้ตอบในการพูดคุยสนทนาซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงอีกด้วย ส่วน Maley และ Duff 2002 (อ้างอิงจาก ศิริยา คณิรานนท์, 2542) ได้แบ่งกิจกรรมทางภาษาออกเป็น 7 ประเภทเช่นเดียวกัน คือ 1) กิจกรรมสร้างความคุ้นเคย 2) กิจกรรมฝึกการสังเกต 3) กิจกรรมแปลความ 4) กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ 5) กิจกรรมคำศัพท์ 6) กิจกรรมแก้ไขปัญหา และ 7) กิจกรรมกวีและเพลงต่างๆ

2.2.5 การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity based learning) เป็นแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมทางภาษาที่ตรงกับความสนใจของ

ผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างสร้างสรรค์และเป็นธรรมชาติ โดยคำนึงถึงบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่กดดัน และสนุกสนาน โดยมีการจัดให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีประวัติความเป็นมาและหลักการน่าสนใจดังนี้

2.2.5.1 ความเป็นมาของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity based learning) เป็นแนวทางการเรียนรู้ที่คิดค้นโดยชาวอังกฤษชื่อ David Horsburgh ในราวปี 1944 สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อใช้ในการสอนให้กับโรงเรียน Rishi Valley ในประเทศอินเดีย ต่อมาเข้าจึงตัดสินใจตั้งรกรากอยู่ที่นี่และเริ่มก่อตั้งโรงเรียน Neel Bagh ทางโรงเรียนได้มีการจัดให้มีการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานกับหลักสูตรที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นวิชาทั่วไป เช่น ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สันสกฤต หรือแม้แต่วิชาพิเศษ เช่น ดนตรี ช่างไม้ การทำสวน การตัดเย็บ เป็นต้น ซึ่งต่อมาเป็นที่ยอมรับว่าเป็นแนวทางการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพแนวทางหนึ่ง (Anandalakshmy et al., 2004 อ้างอิงจาก สุนิดา โหมิตชยวัฒน์, 2555)

2.2.5.2 แนวคิดและหลักการการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมุ่งคำนึงถึงสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ อารมณ์ของผู้เรียน ทักษะ และความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก ในการผลักดันให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ถือเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตัวผู้เรียนเอง อย่างเป็นธรรมชาติในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่กดดัน เพื่อการเรียนรู้อย่างแท้จริงและคงทน โดยใช้แนวคิดเชิงสร้างสรรค์เพื่อออกแบบสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวิชาการต่างๆ และเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลาย หากผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากเท่าใดการเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นมากเท่านั้น (Nayak and Rao, 2002 อ้างอิงจาก สุนิดา โหมิตชยวัฒน์, 2555) แนวทางการเรียนรู้แบบนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนทุกเพศทุกวัยที่มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมที่ใช้ความคิดหรือกิจกรรมที่เน้นการเคลื่อนไหวก็ตาม (Rowland and Birkett, 1992 อ้างอิงจาก สุนิดา โหมิตชยวัฒน์, 2555) และเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นระบบที่มีการวัดและประเมินผลเชื่อมโยงไปยังจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้

2.2.5.3 วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สามารถทำได้โดยแบ่งหลักสูตรออกเป็นหน่วยย่อยต่างๆ แต่ละหน่วยมีสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการทำกิจกรรมโดยใช้สื่อเหล่านั้น กิจกรรมที่นิยมใช้กับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานควรมีความหลากหลาย อาทิ การถักถักเพื่อหาข้อมูล การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การใช้เกม บทกลอน การวาด

ภาพ และการร้องเพลง โดยให้ผู้เรียนได้ทดลองฝึกปฏิบัติกิจกรรมอย่างจริงจัง และมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสรุปผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถประยุกต์ความรู้ที่ได้ให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิต และการทำงานได้ โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้แนะนำและคอยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนอยู่ห่างๆ แสดงบทบาทในขอบเขตจำกัดเฉพาะเมื่อผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือเท่านั้น

2.2.5.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้ภาษาโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity based learning) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนสนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่กดดัน ผู้เรียนจะมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา จากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาค้นคว้ากับการใช้ภาษาในชีวิตจริงอย่างมีความหมาย ประกอบกับการคัดเลือกเนื้อหาที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและอยากติดตาม ก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการเคารพตนเองและผู้อื่น ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการและตัดสินใจ ในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเองอีกด้วย (Nayak and Rao, 2002 อ้างอิงจาก สุนิตา โฉมิตชัยวัฒน์, 2555)

สรุปได้ว่า แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเหมาะสมกับการออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษที่มุ่งให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ปฏิบัติกิจกรรมทางภาษามากมายหลายกิจกรรม เพื่อเป็นการฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกิจกรรมทางภาษานั้นมีมากมายหลายประเภท การแบ่งประเภทของกิจกรรมก็แตกต่างกันออกไปตามรูปแบบ ลักษณะ วัตถุประสงค์ สถานที่ที่ใช้ ประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรม แล้วแต่ว่าผู้แบ่งประเภทจะยึดอะไรเป็นหลัก ดังนั้น การที่จะเลือกกิจกรรมประเภทใดไปใช้จึงต้องมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เป็นสำคัญ ส่วนการเลือกกิจกรรมมาใช้ในการจัดคำภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกสรรกิจกรรมที่เน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจ การเพิ่มทักษะสัมพันธ์ และเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้แสดงออกอย่างอิสระในบรรยากาศที่สนุกสนานและไม่กดดัน โดยใช้สื่อที่หลากหลายและเป็นไปตามความสนใจของผู้เข้าอบรมเป็นสำคัญ อาทิ กิจกรรมเพื่อพัฒนาคำศัพท์และทักษะทางภาษา กิจกรรมสร้างสรรค์และประดิษฐ์ กิจกรรมที่ใช้สถานที่กลางแจ้ง กิจกรรมแก้ไขปัญหา กิจกรรมเกี่ยวกับบทกวีและเพลงต่างๆ กิจกรรมสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

2.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ความสำเร็จพื้นฐานของผู้เรียนสามารถประเมินได้จากการใช้ทักษะการพูดอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติและสื่อสารกับผู้อื่นเข้าใจ มีการเลียนเสียงเจ้าของภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งนี้มีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาหลายท่านได้ทำการศึกษา เสนอแนวคิดและความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษไว้อย่างน่าสนใจในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษ

การพูด เป็นพฤติกรรมทางภาษาที่เราใช้ในการสื่อสาร เป็นการเปล่งเสียงออกมาเป็นภาษาเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยา จนเป็นที่ใจกัน ภาษาที่เราใช้ในการพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาหลายท่านให้ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

การพูดมีความเกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ Cohen, 1994 และ Terrell (1983 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) เห็นว่า การพูดจะสัมพันธ์กับการฟัง ดังนั้น ผู้พูดภาษาที่สองจะพูดได้คล่องเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยนำเข้าที่มาจากฟังด้วยเช่นกัน

จากความหมายของการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสม ของการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

2.3.2 องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การที่เราสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมทำให้การพูดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การพูดภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี จึงประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบล้วนส่งผลต่อประสิทธิภาพและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ดังที่ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาหลายท่านได้ทำการศึกษาค้นคว้าและวิจัย รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถในการพูดไว้ดังนี้ Canale และ Swain (1980 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้จำแนกความสามารถในการพูดไว้ 4 ด้าน คือ 1) ความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา (Grammatical competence) เป็นความสามารถเกี่ยวกับภาษาในระดับประโยค

ประกอบด้วยเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค 2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) เป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาตามความเหมาะสมของสังคมที่ใช้ภาษานั้นๆ ซึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการพูด บุคคลที่เกี่ยวข้อง และสถานการณ์ต่างๆเป็นสำคัญ 3) ความสามารถในการใช้ถ้อยความ (Discourse competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาในการเชื่อมโยงถ้อยคำ ประโยค และข้อความให้สัมพันธ์กันเพื่อสื่อความหมาย 4) ความสามารถในการใช้กลยุทธ์ทางภาษา (Strategic competence) เป็นความสามารถในการใช้กลยุทธ์ที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย รวมถึงท่าทางในขณะที่พูด (Speech acts) อีกด้วย

Bachman (1990 อ้างอิงจาก สุณิตา โฆษิตชัยวัฒน์, 2555) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ความรู้ความสามารถทางภาษา (Language knowledge) และความสามารถทางกลวิธีในการใช้ภาษา (Strategic competence) ต่อมา Bachman ได้ปรับแนวคิดเกี่ยวกับขอบเขตความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วย 2 ด้าน คือ 1) ความรู้ทางภาษา (language knowledge) หมายถึง ข้อมูลที่ผู้ใช้ภาษาเก็บไว้ในความทรงจำและพร้อมจะนำออกมาใช้ในการสร้างถ้อยคำหรือตีความถ้อยคำต่างๆ ประกอบด้วยความรู้ 2 ประเภท ได้แก่ ความรู้ในการจัดระบบและเรียบเรียง (Organizational knowledge) ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น การจัดระบบด้านความรู้ทางไวยากรณ์ (Grammatical knowledge) และ การจัดระบบด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ซึ่งใช้ในการเรียบเรียงคำพูด ประโยค ให้เป็นข้อความ (Textual knowledge) และความรู้ในการนำไปปฏิบัติ (Pragmatic knowledge) เป็นความรู้ที่ประกอบไปด้วยความรู้ในเรื่องหน้าที่ของภาษา (Functional knowledge) เป็นความรู้เกี่ยวกับการเชื่อมโยงคำ ประโยค หรือข้อความต่างๆ เพื่อสื่อความหมายตามความต้องการของผู้ใช้ภาษา และความรู้เกี่ยวกับการใช้คำพูด ประโยค และข้อความให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ตามที่สังคมทั่วไปยอมรับ (Sociolinguistic knowledge) 2) ความรู้ความสามารถทางกลวิธี (Strategic competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้กลยุทธ์เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการใช้ภาษาซึ่งจะเกี่ยวข้องกับความคิดในระดับสูงเพื่อเชื่อมโยงกับความสามารถทางภาษาในการใช้ภาษานั้นผู้ใช้ภาษาต้องใช้ความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องตามความต้องการที่จะสื่อความหมาย ประกอบด้วย ความสามารถในการจัดการคิดหรือนำภาษาไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ กระบวนการคิดนี้มี 3 องค์ประกอบ คือ การกำหนดเป้าหมาย การประเมินผล และการวางแผนนำความรู้ความสามารถที่มีอยู่มาใช้ให้ได้ผลอย่างไร ดังนั้น ผู้ใช้ภาษาจะต้องวางแผนว่าต้องการจะทำอะไรเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย จะทำโดยวิธีใด ทำแล้วได้ผลลัพธ์ออกมาอย่างไร เป็นต้น

สำหรับ Heaton (1990 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) สรุปว่า การพูด เกี่ยวข้องกับการออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ และโครงสร้างของภาษา (Grammar and Structure) จังหวะและการเว้นวรรค (Intonation and Pauses) การเลือกใช้คำ (Vocabulary) การสื่อ ความหมาย (Meaning) ส่วน Weir (1993 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด ประกอบด้วย 1) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) 2) ความ เหมาะสมของการเลือกใช้ภาษา (Appropriateness) รวมไปถึงความสุภาพของการใช้ภาษาด้วย 3) ความถูกต้องด้านไวยากรณ์และโครงสร้างรวมทั้งความรู้ด้านภาษา (Accuracy) และ 4) ความ ยาว ความหลากหลายของคำศัพท์และความซับซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในการพูด (Range) ขณะที่ Underhill (1994 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) แยกองค์ประกอบเป็น ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) การออกเสียงชัดเจน สูงต่ำ และการเน้นเสียง (Pronunciation, intonation and stress) รูปแบบและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Style and fluency) และเนื้อหา (Content)

กล่าวโดยสรุป การพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายด้าน อาทิ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเหมาะสมของการเลือกใช้ภาษา ความสุภาพของการใช้ ภาษา ความถูกต้องด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง ความรู้ด้านภาษาและความยาว ความหลากหลาย ของคำศัพท์และความซับซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในการพูด เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยความสามารถด้าน ไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถในการใช้ ภาษาเชื่อมโยงถ้อยคำ ประโยค และข้อความให้สัมพันธ์กันเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถ ในการใช้กลยุทธ์ทางภาษา มากไปกว่านั้นองค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษยังเกี่ยวข้องกับการออกเสียง ไวยากรณ์ และโครงสร้างของภาษาจังหวะ และการเว้นวรรค การเลือกใช้คำ การสื่อ ความหมาย คำศัพท์ การออกเสียงชัดเจน สูงต่ำ และการเน้นเสียง รูปแบบและความคล่องแคล่ว ในการใช้ภาษา ตลอดจนเนื้อหาของสิ่งที่พูด

2.3.3 การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดเป็นทักษะหนึ่งในการใช้ภาษาที่ต้องสัมพันธ์กับการออกเสียง การสื่อ ความหมาย ท่าทาง และบริบทสังคม เช่น บทบาท ฐานะของบุคคล สภาพจิตใจของบุคคลที่ร่วม สื่อสาร รวมถึงวัฒนธรรมของสังคมนั้น การพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนาทั้งความรู้ทางภาษาและทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้การพูดมีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาได้เสนอแนวคิด หลักการ รวมถึงเทคนิควิธีการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

Burns และ Joyce (2002 อ้างอิงจาก สุนีตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้เสนอแนวทางในการสอนพูดว่า ในการเรียนภาษานั้นครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในหลายๆ รูปแบบ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์รูปแบบไวยากรณ์และโครงสร้างที่ใช้ในถ้อยความ ภาษาพูดประเภทต่างๆ มีความรู้เกี่ยวกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่มีต่อการใช้ภาษาพูดประเภทต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ทางสังคมและวัฒนธรรมของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการพูดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการปฏิสัมพันธ์ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และการปฏิสัมพันธ์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม เรียนรู้วิธีที่จะมีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์ในการพูดที่มีลักษณะต่างกัน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจอิทธิพลของบริบทที่มีต่อการเลือกภาษาในการใช้พูด เรียนรู้วิธีการสร้างข้อความที่เป็นภาษาพูดที่แตกต่างจากภาษาเขียน พัฒนาทักษะในการทำนายว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปในการสนทนา รวมถึงพัฒนาความคล่องแคล่วและความถูกต้องในการใช้ภาษา และเรียนรู้ที่จะใช้กลวิธีหลากหลายในการพูด

มีนักการศึกษากล่าวถึงการสอนทักษะการพูดไว้อย่างน่าสนใจว่า ควรมุ่งสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง โดยครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญและชัดเจนในเรื่องของรูปแบบ โครงสร้าง กฎไวยากรณ์ การออกเสียงต่างๆ ดังนั้นกิจกรรมการสอนจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนไปปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดที่ประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด ซึ่งครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และระดับความสามารถของผู้เรียน โดยให้แนวทางในการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการพูดแก่ครูสอนภาษาไว้ว่า ควรจัดบรรยากาศของห้องให้มีความสนุกสนานเพื่อเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย และควรฝึกกิจกรรมจากง่ายไปหายาก ไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกจุดเพื่อมิให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและขาดความเชื่อมั่น ควรชมเชยผู้เรียน ให้กำลังใจบ่อยๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียน ครูสอนภาษาอังกฤษควรฝึกทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ และควรใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารให้มากที่สุด (กุศยา แสงเดช, 2548)

สรุปได้ว่าแนวคิดในการสอนพูดประกอบด้วย 2 แนวทางสำคัญคือ

- 1) การสอนแบบตรง เน้นให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการพูด ไม่ว่าจะเป็นกฎไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับการพูด บริบท วัฒนธรรมที่เจ้าของภาษาใช้กัน และ
- 2) การสอนแบบอ้อม โดยการจัดกิจกรรมและสร้างสถานการณ์เพื่อเอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดอย่างอิสระเพื่อพัฒนาทักษะการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ ครูผู้สอนจำเป็นต้องวางแผนในการกำหนดสัดส่วนของการผสมผสานแนวทางการสอนทั้ง 2 แบบให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.3.3.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การใช้เทคนิคและวิธีการต่างๆ เข้ามามีส่วนช่วยจึงสามารถทำให้เราเข้าใจและฝึกปฏิบัติได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้มีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

Scott (1981 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดสามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นการบอกวัตถุประสงค์ ครูควรบอกวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบเพื่อผู้เรียนจะได้รู้ทิศทางของการเรียนและนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ 2) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา การนำเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปของบริบท ต้องให้ผู้เรียนสังเกตรูปแบบและลักษณะของภาษาที่ใช้พูด ความหมายของข้อความซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใครพูดอยู่กับใคร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ด้วยวัตถุประสงค์ใด เนื้อหาที่พูดมีใจความว่าอย่างไร และ 3) ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกควรกระทำทันทีหลังจากได้มีการนำเสนอเนื้อหาไปแล้ว อาจทำการฝึกพูดพร้อมกันทีละหลายคนหรือฝึกเป็นคู่ ควรให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาหลายรูปแบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่สมจริง โดยอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กำหนดขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ 1) ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (terminal objective) เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้และจุดประสงค์นำทาง (Enabling objective) เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนที่จะบรรลุจุดประสงค์ปลายทาง 2) การดำเนินการสอน เรื่องที่จะนำมาสอนจะปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทาง ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆ มีการถามตอบซักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นการให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ 3) การฝึกพูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรม ตลอดจนกลวิธีต่างๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอน และลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆ มาช่วยให้ที่น่าสนใจด้วย 4) การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ ผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาปรับเปลี่ยนและสร้างบทสนทนาใหม่เพื่อฝึกทักษะการพูด นอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นการยัดกลุ่มเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่ม ทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และแบบ

จับคู่ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการพูด โดยผู้สอนควรจัดกิจกรรมออกเป็นระยะ คือ กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre conservation activities) เป็นการเตรียมผู้เรียน โดยสร้างความสนใจ ทบทวน มีการใช้สื่อการสอนต่างๆ เข้าช่วย การสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ทั้งหมด (Controlled conversation) ผู้เรียนจะต้องฝึกสนทนาโต้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ๆ การสนทนาโดยกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi-controlled conversation) มีการให้ผู้เรียนเลือกคำถาม-ตอบในบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์และการสนทนาโดยเสรี (Free conversation) คือ การสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันเองอย่างอิสระ โดยผู้เรียนเลือกใช้ศัพท์และโครงสร้างเองตามความเหมาะสม แล้วแสดงบทบาทสมมุติแก้ปัญหาหรืออภิปราย เป็นต้น

กิจกรรมการสอนพูดต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ทางภาษาอย่างแท้จริง ซึ่งจะต้องอาศัยการฝึกซ้อม (Rehearsal) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) และการทำให้ผู้เรียนสนใจและอยากมีส่วนร่วม (Engagement) โดยมีขั้นตอนการสอนทักษะการพูดไว้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ การแนะนำความรู้ใหม่ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนรู้มาก่อน ผู้สอนจะต้องนำเสนอให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมาย การใช้ ตลอดจนรูปแบบของโครงสร้าง ซึ่งการนำเสนอควรอยู่ในรูปของบริบทการใช้ภาษาที่คล้ายกับชีวิตจริงของผู้เรียน การฝึกภาษาในขั้นนี้ ผู้เรียนจะฝึกภาษาภายใต้การควบคุมของผู้สอน เช่น การฝึกออกเสียงตามผู้สอน การฝึกโดยใช้กิจกรรมเติมข้อมูลที่ขาดหายไป การใช้เกม การฝึกพูดโดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมาก่อนหน้า และการทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เป็นขั้นที่ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่สมจริงคล้ายกับการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างมีเป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้อย่างอิสระ เช่น การใช้กิจกรรมแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมุติ หรือใช้สถานการณ์จำลอง (Harmer, 1991 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555)

Byrne (1990 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้เสนอว่าการสอนทักษะการพูดสามารถแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นการนำเสนอเนื้อหา เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะต้องให้ความรู้ทางภาษา มีการนำเสนอเนื้อหาในรูปของบริบทการสนทนาที่ใช้ภาษาต่างๆ จริง แล้วให้ผู้เรียนสังเกต ตลอดจนสรุปกฎเกณฑ์ต่างๆ ด้วยตนเอง ในขั้นตอนนี้ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี เนื่องจากผู้เรียนจะต้องนำความรู้ในขั้นนี้ไปใช้ในขั้นการฝึกฝนต่อไป ขั้นการฝึกฝน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนวางแผนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ความรู้ที่ได้ในขั้นต้นอย่างคล่องแคล่ว อาจทำการฝึกออกเสียงทั้งชั้นพร้อมๆ กัน การฝึกเปลี่ยนโครงสร้างประโยคเพื่อให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ได้ อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรทำการฝึกในลักษณะที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีจุดหมาย เช่น ใช้เกม รูปภาพ เป็นสื่อประกอบและกระตุ้นให้ผู้เรียน

ได้ฝึกใช้ภาษาด้วยความเข้าใจ ในขั้นนี้จุดประสงค์สำคัญ คือ ความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และขั้นการนำไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ทางภาษามาใช้ในการสื่อสารอย่างมีความหมายโดยไม่คำนึงถึงข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่อาจเกิดขึ้นในการใช้ภาษาของผู้เรียนเท่าใดนัก ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้แนะนำและคอยให้คำปรึกษาเท่านั้น

จากขั้นตอนการสอนทักษะการพูดที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนสำคัญในการสอนทักษะการพูดประกอบด้วย 1) ขั้นการบอกวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจชัดเจนว่าจะเรียนรู้อะไร และเมื่อเรียนจบแล้วจะต้องสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ 2) ขั้นการนำเสนอเนื้อหาซึ่งต้องมีปริมาณที่มากเพียงพอเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจในขั้นนี้ไปใช้ฝึกปฏิบัติในขั้นต่อไป 3) ขั้นการฝึกซ้อมและให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อเพิ่มความคล่องแคล่ว ถูกต้อง และเหมาะสมในการพูดภาษา กิจกรรมสำหรับใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดแบ่งออกเป็น กิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยจำกัดขอบเขตของปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสนทนา เช่น กิจกรรมการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ เกมต่างๆ และกิจกรรมการแลกเปลี่ยนโดยไม่จำกัดขอบเขตปฏิสัมพันธ์ระหว่างการสนทนา เช่น การสัมภาษณ์ การใช้สถานการณ์จำลองบทบาทสมมติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้สอนจะเลือกกิจกรรมรูปแบบใดไปใช้อะไร เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ในแต่ละโอกาส ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้สอนต้องคำนึงถึงการพูดภาษาเพื่อการสื่อสารที่แท้จริง โดยมีจุดมุ่งหมายและมีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.3.3.3 การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้น สิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง คือ เราต้องการจะวัดอะไร มีวิธีการวัดอย่างไร วิธีใดที่จะสะท้อนถึงความสามารถที่แท้จริงของผู้พูด การเลือกใช้วิธีวัดให้เหมาะสมจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ ทั้งนี้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้แบ่งเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

จากการศึกษาจากแนวคิดของอัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ที่แบ่งการวัดทักษะการพูดไว้ 3 แบบ คือ 1) การวัดแบบตรง เป็นวิธีการวัดที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้แสดงความสามารถในการพูดตามสถานการณ์จริงอย่างเป็นธรรมชาติ เช่น การสนทนาตามหัวข้อที่กำหนดให้กับคู่สนทนา หรือโดยใช้บทบาทที่กำหนด 2) การวัดแบบกึ่งตรง เป็นวิธีการวัดที่ใช้ตัวกระตุ้นหรือตัวข้อสอบที่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้า เช่น การทดสอบการพูดที่บันทึกข้อความไว้ในเทป ให้ผู้เข้าสอบบันทึกเสียงของตนลงในเทป การสอบที่สถานการณ์สอบอยู่ในห้องปฏิบัติการ การให้ผู้เรียนดูรูปภาพแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วเล่าเรื่องตามภาพ และ 3) การวัด

แบบอ้อม เป็นวิธีการวัดทักษะการพูดโดยใช้ทักษะรับสารเป็นสื่อในการวัด เช่น การพูดประโยคซ้ำตามผู้สอนหรือต้นแบบ การพูดตามสถานการณ์สั้นๆ ที่ได้ฟังจากแถบบันทึกเสียง ให้ฟังบทสนทนาที่ไม่สมบูรณ์แล้วเลือกคำพูดโดยใช้การอ่าน ผู้เข้าสอบต้องเลือกคำพูดได้ตอบที่เหมาะสม หรืออาจให้ผู้เข้าสอบเขียนตอบแทนการเลือกตอบก็ได้

สำหรับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทำการพิจารณาให้เหมาะสมกับกิจกรรมการพูดด้วย เกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ เกณฑ์การให้คะแนนแบบพิจารณาความสามารถโดยรวม (Holistic Rating Scale) และ เกณฑ์การให้คะแนนแบบวิเคราะห์ละเอียด (Analytic Rating Scale) ที่พิจารณาความสามารถแยกเป็นจุดย่อย O'Sullivan (2008 อ้างอิงจาก สุนิตา โมยิตชัยวัฒน์, 2555) จากการศึกษาผลงานของผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินการพูดภาษาพบรายละเอียดที่น่าสนใจดังนี้

2.3.3.3.1 เกณฑ์การให้คะแนนแบบพิจารณาความสามารถโดยรวม (Holistic Rating Scale) เกณฑ์การให้คะแนนแบบนี้ จะประเมินความสามารถในการพูดหลายๆ ด้านพร้อมกันแล้วจึงให้คะแนนเป็นค่าระดับที่ลดหลั่นกันตามความสามารถโดยรวมของผู้พูด ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ Oller (1979 อ้างอิงจาก สุนิตา โมยิตชัยวัฒน์, 2555) มีการแบ่งไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคย และเข้าใจคำถามและข้อความง่ายๆ ได้

ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนา ในสถานการณ์ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจ แต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเพียงพอที่จะร่วมสนทนา ได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่อง สามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ หรือเรื่องที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะ ได้อย่างคล่องพอประมาณ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้มากพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ สำเนียงยังไม่ค่อยดี แต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาแทบไม่มีปัญหาในการฟัง

ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวกับความจำเป็น ด้านอาชีพการทำงาน มีความเข้าใจและความสามารถเข้าร่วมในการสนทนาเรื่องที่ผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องแคล่ว และมีการใช้คำศัพท์แม่นยำ ถูกต้อง สามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ แทบไม่มีการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถแปลหรือตีความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดูพูดได้ชัดและคล่องในทุกเรื่องทุกระดับ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา เข้าใจอย่างเต็มที่ในทุกด้านของการพูด รวมถึงวงศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาพูดพาดพิงถึงประเด็นทางวัฒนธรรม

Carroll (1982 อ้างอิงจาก สุนิตา โขมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดโดยแบ่งความสามารถของผู้พูดออกเป็น 10 ระดับ (Band 0-9) คือ ระดับที่ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้เลย ถือว่ามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับ 0-1 ไปจนถึงระดับที่พูดได้ดีเยี่ยมให้อยู่ในระดับ 9 ซึ่งในแต่ละระดับมีความเหลื่อมล้ำในประเด็นย่อยๆ ดังนี้ 1) ความยาวของเนื้อหาที่พูด (Size) 2) ความซับซ้อนของเนื้อหาที่พูด (Complexity) 3) ความหลากหลายของการใช้ทักษะต่าง หน้าที่ ภาษาและน้ำเสียง (Range) 4) ความเร็วในการพูด (Speed) 5) ความสามารถในการพูดเมื่อมีการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา (Flexibility) 6) ความถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา ในเรื่องศัพท์ เสียง โครงสร้าง (Accuracy) 7) ความเหมาะสมของการเลือกใช้คำพูด (Appropriate) 8) ความสามารถในการสื่อสารด้วยตนเอง โดยไม่มีการขอให้ขยายความ (Independence) 9) การขอให้พูดซ้ำ (Repetition) และ 10) การลังเลในการพูด (Hesitation)

Heaton (1990 อ้างอิงจาก สุนิตา โขมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้นำเสนอเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยกำหนดมาตราส่วนในการประเมินค่าเป็น 6 ระดับ ดังรายละเอียดดังนี้

ระดับที่ 6 หมายถึง การออกเสียงอยู่ในระดับดี มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ 2-3 ประเด็น ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม มีการหยุดชะงักในการพูดเล็กน้อย มีการถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดน้อยมาก มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมครบถ้วน

ระดับ 5 หมายถึง การออกเสียงค่อนข้างได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 อยู่บ้าง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์เล็กน้อย ใช้เวลาในการนึกถึงคำศัพท์ที่จะใช้พูดบ้าง การพูดตะกุกตะกักบ้าง สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีการถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้เหมาะสมเกือบทั้งหมด

ระดับ 4 หมายถึง การออกเสียงได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 เล็กน้อย มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประเด็นสำคัญอยู่บ้างจนทำให้ผู้ฟังสับสน ใช้เวลาในการนึกถึงคำศัพท์ที่จะใช้พูดจึงมีการหยุดชะงักในระหว่างที่พูดต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้เหมาะสมเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 3 หมายถึง การออกเสียงได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 อยู่มาก มีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและไวยากรณ์จนทำให้ผู้ฟังสับสนบ่อยครั้ง มีการหยุดชะงักนานในระหว่างที่พูดอยู่บ้าง รู้คำศัพท์ในวงที่ค่อนข้างจำกัดแต่ก็ยังสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้เหมาะสมบ้าง

ระดับ 2 หมายถึง การออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดอยู่บ้าง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่บ้าง ใช้เวลาหยุดคิดคำศัพท์ที่จะใช้พูด จึงมีการหยุดชะงักในระหว่างการพูดนานหลายครั้ง รู้คำศัพท์ในวงที่จำกัดทำให้ผู้ฟังเข้าใจค่อนข้างลำบาก ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดอยู่บ่อยครั้ง และต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจ มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้เหมาะสมเล็กน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีการออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดหลายเสียง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่มาก ใช้เวลานึกถึงคำศัพท์ที่จะใช้พูดนานมาก จึงมีการหยุดชะงักในการพูดนานๆ และบ่อยครั้ง รู้คำศัพท์ในวงที่จำกัดมากจึงทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้ มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้เป็นอย่างดีเหมาะสมน้อยมาก

3.2.3.3.2 เกณฑ์การให้คะแนนแบบวิเคราะห์รายละเอียด (Analytic Rating Scale)

เกณฑ์การให้คะแนนแบบนี้ จะประเมินความสามารถในการพูดในด้านต่างๆ แยกขาดจากกัน และการประเมินความสามารถในการสอบพูดของผู้สอบพูด จะเป็นการรวมคะแนนด้านต่างๆ เข้าด้วยกัน การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนจึงแยกออกเป็นส่วนๆ

ดังตัวอย่างต่อไปนี้ เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดแบบวิเคราะห์ความสามารถเป็นจุดย่อยๆ โดยใช้หลักเกณฑ์ของ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งเป็นสถาบันสอบสัมภาษณ์ภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมและนำไปใช้อย่างแพร่หลาย ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดในด้านต่างๆ ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (O'Sullivan, 2008 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555)

ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก ขากแก่การเข้าใจ ต้องถามซ้ำบ่อยๆ

ระดับ 3 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาเลย ออกเสียงผิดอยู่บ้าง ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาและออกเสียงผิดในบางครั้ง

ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิด แต่สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า

ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อย ทำให้สื่อสารต่อไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อยครั้ง ฟังอยากมากและมีหลายประเด็นที่ไม่เข้าใจ

ระดับ 4 มีที่ผิดบ้างในบ้างครั้ง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้

ระดับ 5 ผิดโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในประเด็นเล็กน้อยมาก

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดแม้แต่การบทสนทนาง่ายๆ

ระดับ 2 ใช้ศัพท์ในวงจำกัดเฉพาะเรื่องง่ายๆของคนที่ทำนั้น

เกิดการคิดจัด เป็นบางเรื่อง ตอบคำถามได้ ภาษา	ระดับ 3 ใช้ศัพท์ผิดบ้าง ใช้ศัพท์ในวงจำกัดทำให้บางครั้ง ระดับ 4 รู้คำศัพท์เพียงพอที่จะพูดคุย ในเรื่องที่ตนสนใจ ระดับ 5 รู้ศัพท์กว้างและตรงกับเรื่องที่สนทนาจึงสามารถ ระดับ 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่ากับเจ้าของ ภาษา
ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) ไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด ประโยคสั้นๆที่พูดบ่อยๆ ไม่จบความ คำศัพท์	ระดับ 1 พูดตะกุกตะกักและไม่เป็นประโยค จนทำให้สนทนา ระดับ 2 พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้น ระดับ 3 พูดช้าและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ ระดับ 4 พูดช้า ลังเลบ้าง ทำให้ต้องพูดซ้ำ และคิดขัดเรื่องการใช้
ที่ธรรมชาติมากๆ แล้วเรียบเรียงความใหม่ หรือพูดซ้ำบางครั้ง	ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังไม่เรวนัก และน้ำเสียงราบลื่นเกินไป ระดับ 6 พูดได้ทุกเรื่องและคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา ด้านความเข้าใจ (Comprehension) ระดับ 1 เข้าใจเรื่องที่สนทนาน้อยมาก แม้ในสถานการณ์ ระดับ 2 เข้าใจเมื่อพูดช้าๆ เฉพาะเรื่องใกล้ตัว ต้องพูดซ้ำ ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดช้าๆ

ต้องพูดช้าบ้าง	ระดับ 4 เข้าใจภาษาที่ผู้พูดสื่อสารกับผู้สอบด้วยความเร็วปกติ
พูดเร็วมาก	ระดับ 5 เข้าใจภาษาที่ใช้ในการสนทนาทุกเรื่องยกเว้นผู้พูดหรือ
ภาษาใช้จริง	ระดับ 6 เข้าใจทุกเรื่องที่สนทนากันด้วยความเร็วระดับที่เจ้าของ

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดของการทดสอบพูดของข้อสอบเพื่อการอาชีพ (Occupational English Test: OET) ซึ่งจัดทำโดยฝ่ายวิชาการ กระทรวงแรงงาน ประเทศออสเตรเลีย เพื่อการทดสอบสมรรถภาพทางภาษา (The National Office for Oversea Skills Recognition of the Australian Government, 1991) ได้มีการออกแบบโดยแบ่งการให้คะแนนออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ (McNamara, 1996 อ้างถึงใน Douglas, 2000 อ้างอิงจาก สุนิตา โมยิตชัยวัฒน์, 2555) คือ 1) คะแนนในภาพรวมของการพูดทั้งหมด มีคะแนนเต็ม 6 คะแนน ซึ่งผู้ที่ได้ 6 คะแนน หมายถึงผู้ที่สามารถพูดได้ใกล้เคียงกับชาวต่างชาติเจ้าของภาษามากที่สุด และ 2) คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดในด้านต่างๆ 5 ด้าน ซึ่งแต่ละด้านมีคะแนนเต็ม 6 คะแนน ได้แก่ ความสามารถในการสื่อภาษา (Intelligibility) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความเข้าใจในเรื่องที่พูด (Comprehension) ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness of Language) และความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Grammar and Expression)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีการดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3.1.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น

หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง
2. ความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง
3. ความพึงพอใจในการฝึกอบรมของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

3.1.3 ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในการฝึกอบรมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง โดยแบ่งการอบรมออกเป็น 4 วัน วันละ 6 ชั่วโมง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

3.2.2 หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

3.2.3 แบบประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.2.3.1 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

3.2.3.2 แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

3.2.3.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่องมือวิจัย

3.3.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.3.3 นำเครื่องมือเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อให้ความเห็นและพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง โดยใช้ค่าความเที่ยงตรง จากนั้นนำเครื่องมือกลับมาปรับปรุง แก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.4 นำเครื่องมือที่มีคุณภาพมาจัดพิมพ์เพื่อนำไปดำเนินการทดลอง

3.4 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 แจกแบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.4.2 ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการอบรม โดยให้นักศึกษาจับสลากหัวข้อที่จะต้องตอบคำถาม เนื้อหาที่ใช้ในการถามเป็นเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) มีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting นักศึกษามีเวลาในการเตรียมตัวตอบคำถาม 5 นาที และใช้เวลาในการพูดตอบคำถาม 5 นาที มีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้านความเข้าใจ แต่ละด้านมีคะแนน 1-6 คะแนน คะแนนรวมทั้งรวม 30 คะแนน

3.4.3 ประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนการอบรม โดยให้นักศึกษานำแบบทดสอบไปทำที่บ้าน มีเวลาในการทำ 3 วัน จากนั้นนำแบบทดสอบก่อนการอบรมมาส่งผู้วิจัย เนื้อหาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบเป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษแบบ One Day Camp โดยใช้ข้อมูลเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) เกณฑ์การให้คะแนนการออกแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีหัวข้อที่ใช้ในการพิจารณา คือ ด้านจุดประสงค์ ด้านเนื้อหาและภาษาเป้าหมาย ด้านวัตถุประสงค์ สื่อ ด้านขั้นตอนการจัดกิจกรรม และด้านการวัดผลประเมินผล แต่ละด้านมีคะแนน 1-4 คะแนน คะแนนรวมทั้งรวม 20 คะแนน

3.4.4 จัดกิจกรรมฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4 วัน วันละ 6 ชั่วโมง โดยกิจกรรมจะแบ่งออกเป็น 4 ฐาน ในแต่ละฐานจะเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษทางและการออกแบบกิจกรรมเสริมนอกชั้นเรียน เน้นเนื้อหาในเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting ลักษณะของกิจกรรมในแต่ละฐานมีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นนำ 2. ขั้นสอน 3. ขั้นปฏิบัติ และ 4. ขั้นวัดผลประเมินผล มีการทดสอบการพูดหลังเรียนในแต่ละฐาน และทดสอบการพูดเมื่อกิจกรรมทั้ง 4 ฐาน สิ้นสุดลง

3.4.5 ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการอบรม โดยให้นักศึกษาจับสลากหัวข้อที่จะต้องตอบคำถาม เนื้อหาที่ใช้ในการถามเป็นเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) มีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting นักศึกษามีเวลาในการเตรียมตัวตอบคำถาม 5 นาที และใช้เวลาในการพูดตอบคำถาม 5 นาที มีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้านความเข้าใจ แต่ละด้านมีคะแนน 1-6 คะแนน คะแนนรวมทั้งรวม 30 คะแนน จากนั้นนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับ การทดสอบก่อนการอบรม

3.4.6 ประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการอบรม โดยให้นักศึกษานำแบบทดสอบไปทำที่บ้าน มีเวลาในการทำ 3 วัน จากนั้นนำแบบทดสอบหลังการอบรมมาส่งผู้วิจัย เนื้อหาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบเป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษแบบ One Day Camp โดยใช้ข้อมูลเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) เกณฑ์การให้คะแนนการออกแบบกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีหัวข้อที่ใช้ในการพิจารณา ดังต่อไปนี้ ด้านจุดประสงค์ ด้านเนื้อหาและภาษาเป้าหมาย ด้านวัสดุ อุปกรณ์ สื่อ ด้านขั้นตอนการจัดกิจกรรม และด้านการวัดผลประเมินผล แต่ละด้านมีคะแนน 1-4 คะแนน คะแนนรวมทั้งหมด 20 คะแนน จากนั้นนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับ การทดสอบก่อนการอบรม

3.4.7 ประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.5.1 แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

- วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคัดเลือกแบบสำรวจที่มีความสมบูรณ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล

3.5.2 หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

- วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความเที่ยงตรง

3.5.3 แบบประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.5.3.1 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

- วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ของ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งแบ่งประเภทของการประเมินเป็นหลายด้าน ดังนี้ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้านความเข้าใจ โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 6 ระดับ

3.5.3.2 แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

- วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ

3.5.3.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

- วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามเกณฑ์ ดังนี้

4.50 - 5.00 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมากที่สุด

3.50 - 4.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก

2.50 - 3.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง

1.50 - 2.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย

1.00 - 1.49 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมเสริมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 3. เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในประเด็นต่างๆ ดังนี้ 3.1 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม 3.2 เปรียบเทียบความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม และ 3.3 ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม โดยผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

ตอนที่ 4 ความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

ตอนที่ 5 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

จากการแจกแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 90 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและความต้องการฝึกอบรม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ____ ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	หญิง	83
2	ชาย	7

2. อายุ

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	22 ปี	61
2	21 ปี	25
3	23 ปี	4

ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

3. ท่านมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างไร

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	2-3 ครั้ง	72
2	4-5 ครั้ง	14
3	1 ครั้ง	4
4	ไม่เคยเข้าร่วม	0
4	มากกว่า 5 ครั้ง	0

4. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	40
2	น้อย	33
3	มาก	15
4	น้อยที่สุด	2
5	มากที่สุด	0

5. ท่านสามารถคิดค้นหรือสร้างสรรค์กิจกรรมใหม่ๆในการจัดค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	59
2	น้อย	18
3	มาก	12
4	น้อยที่สุด	1
5	มากที่สุด	0

6. ท่านมีความกล้าในการเป็นผู้นำหรือวิทยากรในการจัดค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	42
2	น้อย	22
3	มาก	14
4	น้อยที่สุด	5
5	มากที่สุด	1

7. ท่านสามารถบูรณาการความรู้ด้านภาษาอังกฤษเข้ากับการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	60
2	น้อย	19
3	มาก	6
4	น้อยที่สุด	3
5	มากที่สุด	2

8. ท่านสามารถออกแบบกิจกรรมโดยรวมของค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	54
2	มาก	16
3	น้อย	15
4	น้อยที่สุด	3
5	มากที่สุด	2

9. ท่านมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	42
2	น้อย	29
3	มาก	13
4	น้อยที่สุด	6
5	มากที่สุด	0

10. ท่านคิดว่าค่ายภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	มากที่สุด	79
2	มาก	11
3	ปานกลาง	0
3	น้อย	0
3	น้อยที่สุด	0

11. ท่านคิดว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	มากที่สุด	80
2	มาก	10
3	ปานกลาง	0
3	น้อย	0
3	น้อยที่สุด	0

ความรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

12. ท่านคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ปานกลาง	56
2	พอใช้	23
3	ดี	11
4	ดีมาก	0
4	ต้องปรับปรุง	0

12.1 ให้ท่านเลือกระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของท่าน ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ระดับ 4 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาและออกเสียงผิดในบางครั้ง	40
2	ระดับ 3 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาเลย ออกเสียงผิดอยู่บ้าง ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง	37
3	ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก ขากแก่การเข้าใจ ต้องถามซ้ำบ่อยๆ	12
4	ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิด แต่สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา	1
5	ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้	0
5	ระดับ 6 ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา	0

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ระดับ 4 มีที่ผิดบ้างในบางครั้ง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้	57
2	ระดับ 3 พูดผิดบ่อยครั้ง ฟังยากมากและมีหลายประเด็นที่ไม่เข้าใจ	19
3	ระดับ 5 ผิดโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก	11
4	ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อย ทำให้สื่อสารต่อไม่ได้	3
5	ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า	0
5	ระดับ 6 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดในประเด็นเล็กน้อยมาก	0

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ระดับ 4 รู้คำศัพท์เพียงพอที่จะพูดคุยในเรื่องที่ตนสนใจเป็นบางเรื่อง	46
2	ระดับ 3 ใช้ศัพท์ผิดบ้าง ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ทำให้บางครั้งเกิดการติดขัด	34
3	ระดับ 2 ใช้ศัพท์ในวงจำกัดเฉพาะเรื่องง่ายๆของตนเองเท่านั้น	6
4	ระดับ 5 รู้ศัพท์กว้างและตรงกับเรื่องที่สนทนาจึงสามารถตอบคำถามได้	4
5	ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดแม้เป็นบทสนทนาง่ายๆ	0
5	ระดับ 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา	0

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ระดับ 3 พูดช้าและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบความ	52
2	ระดับ 4 พูดช้า ลังเลบ้าง ทำให้ต้องพูดซ้ำ และติดขัดเรื่องการใช้คำศัพท์	28
3	ระดับ 2 พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ขกเว้นประโยคสั้นๆ ที่พูดบ่อยๆ	7
4	ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังไม่เรวนัก และน้ำเสียงราบรื่นเกินไป	2
5	ระดับ 1 พูดตะกุกตะกักและไม่เป็นประโยค จนทำให้สนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด	1
6	ระดับ 6 พูดได้ทุกเรื่องและคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา	0

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง	42
2	ระดับ 4 เข้าใจภาษาที่ผู้พูดสื่อสารกับผู้สอบด้วยความเร็วปกติ ต้องพูดซ้ำบ้าง	26
3	ระดับ 2 เข้าใจเมื่อพูดช้าๆ เฉพาะเรื่องใกล้ตัว ต้องพูดซ้ำแล้วเรียบเรียงความใหม่	19
4	ระดับ 5 เข้าใจภาษาที่ใช้ในการสนทนาทุกเรื่องยกเว้นผู้พูด หรือพูดเร็วมาก	3
5	ระดับ 1 เข้าใจเรื่องที่สนทนาน้อยมาก แม้ในสถานการณ์ที่ธรรมดา	0
5	ระดับ 6 เข้าใจทุกเรื่องที่สนทนากันด้วยความเร็วระดับที่เจ้าของภาษาใช้จริง	0

13. ท่านมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ต้องการ	90
2	ไม่ต้องการ	0

(หากต้องการ โปรดตอบข้อ 13.1 – 13.4)

13.1 ท่านมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	มากที่สุด	85
2	มาก	5
3	ปานกลาง	0
3	น้อย	0
3	น้อยที่สุด	0

13.2 ท่านต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลาเท่าใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	4 วัน	65
2	3 วัน	18
3	2 วัน	7
4	1 วัน	0
4	5 วัน	0

13.3 ช่วงเวลาที่ท่านสะดวกในการเข้ารับการอบรมคือช่วงใด

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	ระหว่างภาคเรียน	78
2	ช่วงปิดภาคเรียน	12
3	ช่วงวันหยุดนักขัตฤกษ์	0

13.4 ให้ท่านเลือกหน้าที่ภาษา (Language Function) ที่ท่านมีความสนใจ จำนวน 8 หัวข้อ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง _____ หน้าหัวข้อที่ท่านต้องการ

ลำดับที่	หัวข้อ	จำนวน (คน)
1	Introducing yourself	84
2	Greeting	81
3	Describing	79
4	Agreeing and disagreeing	74
5	Requesting	70
6	Comparing	68
7	Refusing	64
8	Suggesting	59
9	Persuading	51
10	Reasoning	42
11	Giving example	31
12	Giving Instructions	17

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลและออกแบบหลักสูตรฝึกอบรม คำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. จัดอบรมในระหว่างภาคเรียน
2. ระยะเวลาในการจัดอบรม จำนวน 4 วัน

3. หน้าที่ภาษา (Language Function) ที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม มีดังนี้

- Introducing yourself
- Greeting
- Describing
- Agreeing and disagreeing
- Requesting
- Comparing
- Refusing
- Suggesting

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์ 75/75

ผลการหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 90 คน ได้ผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) กับประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ดังนี้ การทดสอบระหว่างเรียนจำนวน 4 ครั้ง (E1) มีค่าเท่ากับ 75.90 และการทดสอบหลังเสร็จสิ้นการเรียนรู้ (E2) มีค่าเท่ากับ 75.60 จึงกล่าวได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.90/75.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 75/75 แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ดังข้อมูลแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E1) และคะแนนหลังเรียน (E2)

คนที่	คะแนนสอบระหว่างเรียน (ครั้งที่)				คะแนนเฉลี่ย 4 ครั้ง (30 คะแนน)	คะแนนสอบ หลังเรียน (30 คะแนน)
	1	2	3	4	(E1)	(E2)
1	21	25	22	24	23	22
2	23	22	22	24	23	24
3	24	22	22	23	23	24
4	22	22	21	22	22	25
5	21	22	22	22	22	22
6	22	22	22	22	22	25
7	22	21	21	21	21	23
8	21	26	21	22	23	23
9	21	26	22	22	23	23
10	22	28	22	21	23	22
11	22	27	21	21	23	22
12	22	21	25	22	23	23
13	21	22	26	22	23	23
14	25	21	22	25	23	22
15	25	22	22	22	23	23
16	22	22	21	22	22	23
17	22	21	22	22	22	23
18	22	22	22	22	22	23
19	22	21	21	22	22	23
20	21	22	21	21	21	24
21	22	22	22	22	22	22
22	22	21	22	21	22	24
23	21	21	23	22	22	23
24	21	22	25	22	23	23
25	22	22	25	21	23	21

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนสอบระหว่างเรียน (ครั้งที่)				คะแนนเฉลี่ย 4 ครั้ง (30 คะแนน)	คะแนนสอบ หลังเรียน (30 คะแนน)
	1	2	3	4	(E1)	(E2)
26	22	23	26	21	23	23
27	25	22	26	22	24	22
28	24	21	24	22	23	24
29	23	22	23	21	22	25
30	22	22	25	22	23	23
31	21	21	22	22	22	24
32	22	21	21	21	21	24
33	22	22	22	21	22	24
34	21	22	22	22	22	24
35	21	25	21	21	22	23
36	22	25	21	22	23	24
37	22	21	22	22	22	24
38	23	23	22	21	22	24
39	25	24	26	21	24	24
40	25	22	26	22	24	25
41	26	22	23	22	23	24
42	26	25	25	25	25	21
43	25	25	25	26	25	23
44	25	21	25	26	24	23
45	24	23	26	25	25	23
46	23	22	25	25	24	19
47	25	22	24	24	24	23
48	25	22	25	23	24	22
49	26	22	24	22	24	21
50	26	22	23	22	23	20

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนสอบระหว่างเรียน (ครั้งที่)				คะแนนเฉลี่ย 4 ครั้ง (30 คะแนน)	คะแนนสอบ หลังเรียน (30 คะแนน)
	1	2	3	4	(E1)	(E2)
51	24	21	25	22	23	21
52	22	24	25	22	23	21
53	22	23	26	22	23	24
54	22	22	26	21	23	23
55	22	22	22	24	23	21
56	22	22	26	23	23	24
57	22	22	25	25	24	22
58	21	22	22	25	23	20
59	25	22	21	22	23	23
60	24	22	22	22	23	23
61	23	22	22	22	22	22
62	25	21	21	25	23	22
63	22	26	21	25	24	23
64	21	25	22	26	24	23
65	22	22	22	26	23	21
66	22	22	25	25	24	22
67	21	22	25	24	23	22
68	21	23	26	23	23	22
69	22	27	22	25	24	24
70	22	25	22	22	23	22
71	22	26	22	21	23	24
72	22	25	21	22	23	22
73	22	22	23	22	22	22
74	21	21	24	21	22	19
75	25	22	22	21	23	22

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนสอบระหว่างเรียน (ครั้งที่)				คะแนนเฉลี่ย 4 ครั้ง (30 คะแนน)	คะแนนสอบ หลังเรียน (30 คะแนน)
	1	2	3	4	(E1)	(E2)
76	22	22	22	22	22	22
77	22	21	22	22	22	22
78	22	21	22	25	23	23
79	23	22	22	25	23	22
80	24	22	21	22	22	23
81	22	24	22	22	23	24
82	25	23	22	22	23	22
83	24	25	21	24	24	20
84	23	22	22	23	23	21
85	25	22	22	25	24	23
86	25	22	21	24	23	24
87	22	23	21	23	22	23
88	22	24	22	22	23	21
89	22	25	22	27	24	24
90	27	25	21	26	25	22
คะแนน	2054	2049	2065	2059	22.77	22.68
คิดเป็นร้อยละ					75.90	75.60

ตอนที่ 3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการฝึกอบรม

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง และนำค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน ดังแสดงในตาราง 2

กลุ่มตัวอย่าง (คน)	คะแนนเฉลี่ย ก่อนการทดลอง (30 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย หลังการทดลอง (30 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย ผลต่าง
90	13.88	22.68	8.80

ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 2 คะแนนสอบก่อนและหลังเรียน ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คนที่	Pre-test	Post-test	D
1	13	22	9
2	12	24	12
3	13	24	11
4	15	25	10
5	14	22	8
6	14	25	11
7	13	23	10
8	12	23	11
9	15	23	8
10	16	22	6
11	10	22	12
12	16	23	7
13	15	23	8
14	11	22	11
15	14	23	9

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คนที่	Pre-test	Post-test	D
16	13	23	10
17	15	23	8
18	14	23	9
19	15	23	8
20	13	24	11
21	13	22	9
22	16	24	8
23	15	23	8
24	16	23	7
25	14	21	7
26	12	23	11
27	14	22	8
28	15	24	9
29	14	25	11
30	14	23	9
31	14	24	10
32	14	24	10
33	14	24	10
34	15	24	9
35	11	23	12
36	14	24	10
37	13	24	11
38	15	24	9
39	13	24	11
40	14	25	11

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คนที่	Pre-test	Post-test	D
41	14	24	10
42	14	21	7
43	13	23	10
44	12	23	11
45	14	23	9
46	14	19	5
47	15	23	8
48	13	22	9
49	13	21	8
50	14	20	6
51	14	21	7
52	15	21	6
53	14	24	10
54	13	23	10
55	13	21	8
56	13	24	11
57	14	22	8
58	14	20	6
59	15	23	8
60	16	23	7
61	13	22	9
62	15	22	7
63	14	23	9
64	12	23	11
65	14	21	7

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คนที่	Pre-test	Post-test	D
66	14	22	8
67	15	22	7
68	15	22	7
69	13	24	11
70	14	22	8
71	13	24	11
72	15	22	7
73	14	22	8
74	15	19	4
75	13	22	9
76	12	22	10
77	14	22	8
78	14	23	9
79	15	22	7
80	14	23	9
81	13	24	11
82	14	22	8
83	13	20	7
84	15	21	6
85	13	23	10
86	14	24	10
87	15	23	8
88	16	21	5
89	15	24	9
90	13	22	9
รวมคะแนน	1,249	2,041	792
เฉลี่ย	13.88	22.68	8.80

ตอนที่ 4 ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการฝึกอบรม

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง และนำค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน ดังแสดงในตาราง 3

กลุ่มตัวอย่าง (คน)	คะแนนเฉลี่ย ก่อนการทดลอง (20 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย หลังการทดลอง (20 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย ผลต่าง
90	9.01	16.07	7.06

ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 3 คะแนนสอบก่อนและหลังเรียน ด้านความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คนที่	Pre-test	Post-test	D
1	6	16	10
2	7	14	7
3	8	12	4
4	7	16	9
5	9	15	6
6	9	16	7
7	11	17	6
8	11	14	3
9	10	18	8
10	7	12	5
11	9	16	7
12	11	14	3
13	9	15	6
14	11	14	3
15	11	18	7

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คนที่	Pre-test	Post-test	D
16	10	13	3
17	10	16	6
18	9	17	8
19	12	13	1
20	10	16	6
21	9	16	7
22	10	15	5
23	11	17	6
24	10	19	9
25	9	18	9
26	6	14	8
27	8	16	8
28	9	18	9
29	8	17	9
30	10	17	7
31	12	17	5
32	9	15	6
33	7	16	9
34	9	14	5
35	11	17	6
36	8	16	8
37	11	16	5
38	12	17	5
39	6	18	12
40	9	19	10

ตารางที่ 3 (ต่อ)

41	12	16	4
42	8	16	8
43	10	14	4
44	10	17	7
45	9	14	5
46	9	16	7
47	11	17	6
48	11	19	8
49	10	18	8
50	8	18	10
51	8	14	6
52	6	16	10
53	9	17	8
54	6	18	12
55	8	17	9
56	9	14	5
57	10	13	3
58	8	16	8
59	9	17	8
60	7	16	9
61	10	16	6
62	11	17	6
63	7	17	10
64	8	18	10
65	7	15	8

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คนที่	Pre-test	Post-test	D
66	7	16	9
67	10	16	6
68	9	16	7
69	7	12	5
70	8	17	9
71	9	17	8
72	9	18	9
73	9	15	6
74	9	18	9
75	7	18	11
76	8	18	10
77	8	17	9
78	10	13	3
79	8	16	8
80	9	17	8
81	10	16	6
82	10	14	4
83	10	17	7
84	11	18	7
85	6	18	12
86	10	16	6
87	9	15	6
88	8	17	9
89	9	14	5
90	9	18	9
รวมคะแนน	811	1,447	636
เฉลี่ย	9.01	16.07	7.06

ตอนที่ 5 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยนำผลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อ 8 สามารถนำกิจกรรมตัวอย่างและกิจกรรมท้ายบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้ ($\bar{x} = 4.64$) รองลงมาคือข้อ 7 กิจกรรมช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกัน ได้คิดอย่างสร้างสรรค์ และกล้าแสดงออก ($\bar{x} = 4.56$) และถัดมาคือข้อ 2 เนื้อหาที่ใช้สามารถนำไปจัดการเรียนการสอนได้จริง และเกิดประโยชน์ และข้อ 3 วิทยากรสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ สร้างบรรยากาศในการอบรมได้ดี และข้อ 6 กิจกรรมมีความน่าสนใจหลากหลาย และทันสมัย ($\bar{x} = 4.54$) ซึ่งมีรายละเอียด ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตร
ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	เห็นด้วยในระดับ
1. เนื้อหาที่น่าสนใจ ทันสมัย และเหมาะสมกับ เวลาที่ใช้จัดกิจกรรม	4.37	0.68	มาก
2. เนื้อหาที่ใช้สามารถนำไปจัดการเรียนการสอน ได้จริง และเกิดประโยชน์	4.54	0.66	มากที่สุด
3. วิทยากรสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ สร้างบรรยากาศในการอบรมได้ดี	4.54	0.67	มากที่สุด
4. วิทยากรมีความชัดเจนในการบรรยาย ตอบข้อ ซักถาม และแนะนำแนวทางแก้ปัญหาได้ดี	4.49	0.75	มาก
5. วิทยากรสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการอบรม มีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม	4.49	0.75	มาก
6. กิจกรรมมีความน่าสนใจ หลากหลาย และทันสมัย	4.54	0.67	มากที่สุด
7. กิจกรรมช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกัน ได้คิดอย่าง สร้างสรรค์ และกล้าแสดงออก	4.56	0.66	มากที่สุด
8. สามารถนำกิจกรรมตัวอย่างและกิจกรรมท้าย บทเรียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้	4.64	0.61	มากที่สุด
9. หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีการประเมินที่เหมาะสม	4.47	0.69	มาก
10. หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีประโยชน์ และสามารถ นำไปบูรณาการกับรายวิชาอื่นได้	4.5	0.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.51	0.68	มากที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

จากข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษข้างต้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์และออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งหมด จำนวน 4 วัน วันละ 6 ชั่วโมง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. จัดอบรมในระหว่างภาคเรียน
2. ระยะเวลาในการจัดอบรม จำนวน 4 วัน
3. หน้าที่ภาษา (Language Function) ที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม มีดังนี้
 - Introducing yourself
 - Greeting
 - Describing
 - Agreeing and disagreeing
 - Requesting
 - Comparing
 - Refusing
 - Suggesting

ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์ 75/75

ผลการหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 90 คน ได้ผลการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) กับประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ดังนี้ การทดสอบระหว่างเรียนจำนวน 4 ครั้ง (E1) มีค่าเท่ากับ 75.90 และการทดสอบหลังเสร็จสิ้นการเรียน (E2) มีค่าเท่ากับ 75.60 จึงกล่าวได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.90/75.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 75/75 แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง และนำค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน มีผลคือ จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 90 คน มีผลเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 13.88 คะแนน มีผลเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 22.68 คะแนน และมีผลเฉลี่ยคะแนนความต่างของคะแนนสอบก่อนและหลังเรียนเท่ากับ 8.80 คะแนน

ตอนที่ 4 ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรม

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง และนำค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน มีผลคือ จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 90 คน มีผลเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 9.01 คะแนน มีผลเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 16.07 คะแนน และมีผลเฉลี่ยคะแนนความต่างของคะแนนสอบก่อนและหลังเรียนเท่ากับ 7.06 คะแนน

ตอนที่ 5 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษแล้ว ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะ

การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยนำผลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ 8 สามารถนำกิจกรรมตัวอย่างและกิจกรรมท้ายบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้ ($\bar{x} = 4.64$) รองลงมาคือข้อ 7 กิจกรรมช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกัน ได้คิดอย่างสร้างสรรค์ และกล้าแสดงออก ($\bar{x} = 4.56$) และถัดมา คือ ข้อ 2 เนื้อหาที่ใช้สามารถนำไปจัดการเรียนการสอนได้จริงและเกิดประโยชน์ และข้อ 3 วิทยากรสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ สร้างบรรยากาศในการอบรมได้ดี และข้อ 6 กิจกรรมมีความน่าสนใจหลากหลาย และทันสมัย ($\bar{x} = 4.54$) รองลงมา คือ ข้อ 10 หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีประโยชน์ และสามารถนำไปบูรณาการกับรายวิชาอื่นได้ ($\bar{x} = 4.50$) ถัดมาคือ ข้อ 4 วิทยากรมีความชัดเจนในการบรรยาย ตอบข้อซักถาม และแนะนำแนวทางแก้ปัญหาได้ดี และข้อ 5 วิทยากรสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการอบรมมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม ($\bar{x} = 4.49$) รองลงมา คือ ข้อ 9 หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีการประเมินที่เหมาะสม ($\bar{x} = 4.47$) และข้อสุดท้าย คือ ข้อ 1 เนื้อหาที่น่าสนใจ ทันสมัย และเหมาะสมกับเวลาที่ใช้จัดกิจกรรม ($\bar{x} = 4.37$)

อภิปรายผล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากการนำหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษไปทดลองใช้ พบว่า หลักสูตรมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.90/75.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 75/75 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ เช่น ก่อนการจัดทำหลักสูตร ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลของการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้มีประโยชน์ในการออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เพราะทำให้ทราบถึงความจำเป็นและความต้องการที่แท้จริงของกลุ่มตัวอย่าง จากข้อมูลเหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และวิธีการดำเนินการจัดกิจกรรมในหลักสูตรได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการอบรม จึงทำให้การจัดกิจกรรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ และเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Graves (2000), Richard (2001) and Nunan (1998) (อ้างอิงจาก สุนิตา โหมยชัยวัฒน์, 2555) ที่ได้ให้ความเห็นไว้ว่าการสอบถามและเก็บข้อมูลพื้นฐานก่อนการออกแบบหลักสูตรต่างๆ จะช่วยสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นและความต้องการที่แท้จริงของกลุ่มเป้าหมายได้อย่างชัดเจนและตรงกับวัตถุประสงค์ที่กลุ่มตัวอย่างต้องการ และข้อมูลที่ได้มาเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้ออกแบบหลักสูตรสามารถออกแบบการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรได้อย่างเป็นระบบ ทำให้การเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรที่สร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพ เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้

2. คะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม โดยมีผลเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 8.80 คะแนน ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากการออกแบบหลักสูตรที่เป็นระบบ มีการกำหนดวิธีการดำเนินการจัดกิจกรรมในหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน ทำให้กิจกรรมที่ใช้ในการจัดค่ายภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างแท้จริง อีกทั้งกิจกรรมที่ดำเนินในหลักสูตรเป็นกิจกรรมฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเน้นการทำกิจกรรมในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียดเหมือนบรรยากาศในห้องเรียน มีการใช้เพลง เกม และกิจกรรมนันทนาการต่างๆ เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ จึงทำให้นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปในทิศทางที่ดีขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ศรีณย์ภรณ์ นาคา (2554) ที่ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ว่า การจัดกิจกรรมเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อ

พัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษควรมีการวางแผนจัดการที่ดี คือ ในการจัดลำดับกิจกรรม ผู้จัดต้องเรียงลำดับการจัดกิจกรรมจากง่ายไปสู่กิจกรรมที่ยาก เพื่อให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับภาษาอย่างเป็นขั้นตอน และควรคัดเลือกกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน ไม่ง่ายหรือไม่ยากจนเกินไป เนื้อหาที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมควรเป็นเรื่องใกล้ตัว อาจเป็นเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวันหรือเรื่องการศึกษา ในส่วนของการดำเนินกิจกรรม ผู้จัดกิจกรรมต้องอธิบายและสาธิตวิธีทำกิจกรรมอย่างชัดเจน มีการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนก่อนการลงมือปฏิบัติจริงทุกครั้ง และผู้จัดควรสร้างบรรยากาศที่ดีในระหว่างการจัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของเจลิยวรี พินุลชล (2535) ที่ว่า กิจกรรมคำภาษาอังกฤษช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในประสบการณ์จริง และเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอนนอกห้องเรียนในขณะเดียวกันด้วย ทำให้นักเรียนพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ นักเรียนยังได้รับการกระตุ้นให้ใช้ภาษาตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม ปรากฏจากการดำหนหรือจับผิดข้อผิดพลาดของผู้เรียน

3. คะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม โดยมีผลเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 7.06 คะแนน ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากการทำกิจกรรมที่ให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติการออกแบบกิจกรรมการจัดคำภาษาอังกฤษ โดยดูตัวอย่างจากกิจกรรมที่ครูสาธิตให้ดู ทำให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการจัดคำภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Nayak and Rao (2002, อ้างอิงจาก สุนิตา โฆษิตชัยวัฒน์, 2555) ที่กล่าวว่า ยิ่งผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากเท่าใด การเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นมากเท่านั้น รวมถึงการกำหนดให้ผู้เข้าร่วมอบรมสนทนาทำกิจกรรมฝึกอบรมเพื่อพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อดี ข้อเสีย และการนำกิจกรรมต่างๆ ไปปรับใช้ ขั้นตอนนี้จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ความเข้าใจในกิจกรรมต่างๆ ตามแนวทางการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

4. จากการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ 8 สามารถนำกิจกรรมตัวอย่างและกิจกรรมท้ายบทเรียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้ ($\bar{x} = 4.64$) รองลงมาคือข้อ 7 กิจกรรมช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกัน ได้คิดอย่างสร้างสรรค์ และกล้าแสดงออก ($\bar{x} = 4.56$) และถัดมา คือ ข้อ 2 เนื้อหาที่ใช้สามารถนำไปจัดการเรียนการสอนได้จริงและเกิดประโยชน์ และข้อ 3 วิทยากรสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ

สร้างบรรยากาศในการอบรมได้ดี และข้อ 6 กิจกรรมมีความน่าสนใจ หลากหลาย และทันสมัย ($\bar{x} = 4.54$) รองลงมา คือ ข้อ 10 หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีประโยชน์ และสามารถนำไปบูรณาการกับรายวิชาอื่นได้ ($\bar{x} = 4.50$) ถัดมาคือ ข้อ 4 วิทยากรมีความชัดเจนในการบรรยาย ตอบข้อซักถาม และแนะนำแนวทางแก้ปัญหาได้ดี และข้อ 5 วิทยากรสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการอบรมมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม ($\bar{x} = 4.49$) รองลงมา คือ ข้อ 9 หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีการประเมินที่เหมาะสม ($\bar{x} = 4.47$) และข้อสุดท้าย คือ ข้อ 1 เนื้อหาที่น่าสนใจ ทันสมัย และเหมาะสมกับเวลาที่ใช้จัดกิจกรรม ($\bar{x} = 4.37$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในชุดการเรียนรู้นี้เป็นกิจกรรมที่เน้นการฝึกปฏิบัติ และกระตุ้นให้ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม จึงทำให้ทุกคนรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและเป็นส่วนหนึ่งของการจัดกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

ผู้ที่มีความสนใจนำหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ สามารถเพิ่มเติมหรือเปลี่ยนแปลงหน้าที่ภาษา (Language Function) ให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆด้วย

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ, 2544.
- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 3 .กรุงเทพฯ.
คุรุสภา. ลาดพร้าว, 2545.
- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ. ชุมชนสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.
- กระทรวงศึกษาธิการ. แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559.
[ออนไลน์] แหล่งที่เข้าถึง: http://plan.ru.ac.th/strategy/data/education_development_55-59.pdf. [สืบค้นเมื่อ 7 ตุลาคม 2559]
- กาญจนา คุณารักษ์. พื้นฐานการพัฒนาหลักสูตร. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2543.
- กาญจนา จันทะดวง. พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. สกลนคร : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2542.
- กุศยา แสงเดช. เอกสารประกอบการอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ การพัฒนาตนเองสู่ความเป็น
ผู้เชี่ยวชาญ. กรุงเทพฯ : แม็ก, 2548.
- เจริญ จิตวรินทร์. การจัดกิจกรรมเข้าค่ายภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับครูผู้สอน
ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหารโรงเรียน. (ม.ป.พ.), 2547.
- เจลิยวศรี พิบุตชล. เอกสารประกอบการสอนวิชาการสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2535.
- ธีรลักษณ์ เอกนัยน์. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารและ
เสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนนันทบุรีวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดน่าน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
2548.
- เทพนาค ทาคง. การพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดที่อิงมาตรฐานในรายวิชาเสริมสมรรถภาพในการ
สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- ชนส ขำเกิด. “การประเมินด้วยระบบ CIPP.” วารสารเทคโนโลยี (สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยีไทย-
ญี่ปุ่น). 30(169) (มิ.ย. - ก.ค. 2546) : 81-82.
- ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ. การเตรียมความพร้อมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อรองรับการเป็น
ประชาคมอาเซียน. เอกสารประกอบการบรรยายที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555.

- ธำรง บัวศรี. **ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและการพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. พัฒนาศึกษา, 2542.
- นิธิดี โพธิ์จักร. **การใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน**. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2549.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. **เอกสารการจัดค่ายแคมป์อัจฉริยะ**. กรุงเทพฯ. ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.
- รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง. **กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี**. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2544.
- ราไฟ โพธิ์จิตร. **การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดศิंहสาราม**. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. **พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์ , 2525.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. **กระบวนการค้นคว้าใหม่ในการพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2543.
- วิเชียร อินทรสัมพันธ์. **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการบูรณาการจริยธรรมในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับครูมัธยมศึกษา**. ปรียาณานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- ศรัณย์ภรณ์ นาคา. **การใช้กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย ชลบุรี**. สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2544.
- ศรีเงิน แผลสุพัฒน์. **การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังข้อความภาษาอังกฤษประเภทต่างๆของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ศิริพันธ์ ไรจนุตมะ. **ค่ายภาษาอังกฤษ: กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและการเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียน**. สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.

ศิริยา คนิวรานนท์. **ค่ายภาษาอังกฤษ: กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน.** สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.

ศิริยา ตระกูลสุ. **การศึกษาแนวทางการจัดค่ายภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.** สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.

สงบ ลักษณะ. **แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนภาษา.** เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการเรียนภาษา. หน้า 3. 25-29 สิงหาคม 2540. เมืองซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา. ศูนย์สารสนเทศ สป.ศธ. 2544.

สงัด อุทรานันท์. **พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร.** กรุงเทพฯ : วงเดือนการพิมพ์, 2530

สุนิดา โฉมิตชัยวัฒน์. **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณิปบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2555.**

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2532.**

สุมน อมรวิวัฒน์. **สาระและกิจกรรมการสอน วิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.**

สุมิตรา อังวัฒนกุล. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2537.**

สุมิตรา อังวัฒนกุล. **แนวคิดและเทคนิควิธีสอนการภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539.**

สุริยา ตันทอง. **กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดโพธิ์ทอง (ขวัญโรจน์ราษฎร์รังสฤษดิ์).** สารนิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2549.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.). **คอลัมน์ ASEAN Insight: ทักษะภาษาอังกฤษกับอาเซียน.** [ออนไลน์]. http://pr.trf.or.th/index.php?option=com_content&review=article&id=1179:2012-07-03-06-14&catid=76:asean-insight-&Itemid=100. 2555.

อริสรา ธนาปกิจ. คนไทยไร้ความกล้า ส่งผลพูดภาษาอังกฤษรอนักบวชโลก. เดลินิวส์. วันที่ 22 พฤศจิกายน 2555.

อัญญา วงศ์โสธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์. 2539.

อาริน สะอิดี และ สุไลมาน. “การประเมินกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ในจังหวัดปัตตานี ที่มีต่อกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ.” วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. ปีที่ 4. ฉบับที่ 1 ม.ค.-มิ.ย. 2551.

Pupipat, A et al. A manual for Organization a Summer English Camp for University Students. The English Language Development Center. Commission. n.p. 2006.

ภาคผนวก

**ภาคผนวก ก แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ**

**แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ**

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลพื้นฐาน ความจำเป็น และความ
ต้องการในการเข้ารับการอบรมการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษ โดยข้อมูลที่ได้อาจถูกนำมาวิเคราะห์และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะถูกนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงขอให้ท่านตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามสภาพความเป็นจริง
และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

นางอโนทัย พลเยี่ยม เพชรแสง

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและความต้องการฝึกอบรม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง _____ ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ _____ หญิง _____ ชาย

2. อายุ _____ ปี

ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

3. ท่านมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างไร

_____ ไม่เคยเข้าร่วม _____ 1 ครั้ง _____ 2-3 ครั้ง _____ 4-5 ครั้ง _____ มากกว่า 5 ครั้ง

4. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

5. ท่านสามารถคิดค้นหรือสร้างสรรค์กิจกรรมใหม่ๆ ในการจัดค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

6. ท่านมีความกล้าในการเป็นผู้นำหรือวิทยากรในการจัดค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

7. ท่านสามารถบูรณาการความรู้ด้านภาษาอังกฤษเข้ากับการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

8. ท่านสามารถออกแบบกิจกรรมโดยรวมของค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

9. ท่านมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

10. ท่านคิดว่าคำยภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

11. ท่านคิดว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

ความรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

12. ท่านคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของท่านอยู่ในระดับใด

_____ ดีมาก _____ ดี _____ ปานกลาง _____ พอใช้ _____ ต้องปรับปรุง

12.1 ให้ท่านเลือกระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของท่าน ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

_____ ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

_____ ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก ขากแก่การเข้าใจ ต้องถามซ้ำบ่อยๆ

_____ ระดับ 3 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาเลย ออกเสียงผิดอยู่บ้างทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง

_____ ระดับ 4 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาและออกเสียงผิดในบางครั้ง

_____ ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิด แต่สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

_____ ระดับ 6 ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

_____ ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า

_____ ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อย ทำให้สื่อสารต่อไม่ได้

_____ ระดับ 3 พูดผิดบ่อยครั้ง ฟังยากมากและมีหลายประเด็นที่ไม่เข้าใจ

_____ ระดับ 4 มีที่ผิดบ้างในบางครั้ง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้

_____ ระดับ 5 ผิดโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก

_____ ระดับ 6 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดในประเด็นเล็กน้อยมาก

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

- ___ ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดแม้เป็นบทสนทนาง่ายๆ
- ___ ระดับ 2 ใช้ศัพท์ในวงจำกัดเฉพาะเรื่องง่ายๆ ของตนเอง
- ___ ระดับ 3 ใช้ศัพท์ผิดบ้าง ใช้ศัพท์ในวงจำกัด ทำให้บางครั้งเกิดการติดขัด
- ___ ระดับ 4 รู้คำศัพท์เพียงพอที่จะพูดคุยในเรื่องที่ตนสนใจเป็นบางเรื่อง
- ___ ระดับ 5 รู้ศัพท์กว้างและตรงกับเรื่องที่สนทนาจึงสามารถตอบคำถามได้
- ___ ระดับ 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

- ___ ระดับ 1 พูดตะกุกตะกักและไม่เป็นประโยค จนทำให้สนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด
- ___ ระดับ 2 พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ ที่พูดบ่อย
- ___ ระดับ 3 พูดช้าและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบความ
- ___ ระดับ 4 พูดช้า ลังเลบ้าง ทำให้ต้องพูดซ้ำ และติดขัดเรื่องการใช้คำศัพท์
- ___ ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังไม่เรวนัก และน้ำเสียงราบรื่นเกินไป
- ___ ระดับ 6 พูดได้ทุกเรื่องและคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

- ___ ระดับ 1 เข้าใจเรื่องที่สนทนาน้อยมาก แม้ในสถานการณ์ที่ธรรมดาๆ
- ___ ระดับ 2 เข้าใจเมื่อพูดช้าๆ เฉพาะเรื่องใกล้ตัว ต้องพูดซ้ำแล้วเรียบเรียงความใหม่
- ___ ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง
- ___ ระดับ 4 เข้าใจภาษาที่ผู้พูดสื่อสารกับผู้สอบด้วยความเร็วปกติ ต้องพูดซ้ำบ้าง
- ___ ระดับ 5 เข้าใจภาษาที่ใช้ในการสนทนาทุกเรื่องยกเว้นผู้พูดหรือพูดเร็วมาก
- ___ ระดับ 6 เข้าใจทุกเรื่องที่สนทนากันด้วยความเร็วระดับที่เจ้าของภาษาใช้จริง

13. ท่านมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่

___ ต้องการ ___ ไม่ต้องการ (หากต้องการ โปรดตอบข้อ 13.1 – 13.4)

13.1 ท่านมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากน้อย

เพียงใด

_____ มากที่สุด _____ มาก _____ ปานกลาง _____ น้อย _____ น้อยที่สุด

13.2 ท่านต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลาเท่าใด

_____ 1 วัน _____ 2 วัน _____ 3 วัน _____ 4 วัน _____ 5 วัน

13.3 ช่วงเวลาที่ท่านสะดวกในการเข้ารับการอบรมคือช่วงใด

_____ ระหว่างภาคเรียน _____ ช่วงปิดภาคเรียน _____ ช่วงวันหยุดนักขัตฤกษ์

13.4 ให้ท่านเลือกหน้าที่ภาษา (Language Function) ที่ท่านมีความสนใจ จำนวน 8 หัวข้อ เพื่อใช้

ในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง _____ หน้า

หัวข้อที่ท่านต้องการ

_____ Agreeing and disagreeing

_____ Comparing

_____ Describing

_____ Greeting

_____ Giving Instructions

_____ Introducing yourself

_____ Giving example

_____ Persuading

_____ Refusing

_____ Requesting

_____ Reasoning

_____ Suggesting

ภาคผนวก ข หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

หลักการและเหตุผล

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้สำหรับสื่อสารและถือเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารด้านต่างๆ ที่แพร่หลายไปทั่วโลก จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการศึกษา ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กล่าวถึงความสำคัญไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีจึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบในการนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม อันจะนำไปสู่การพัฒนาการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก จากความสำคัญดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการจึงได้เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการเรียนรู้ดังกล่าวจะนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ อันจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและมีวิสัยทัศน์ที่ดีในการดำเนินชีวิตเพื่อให้เข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขวางขึ้น

จากความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ทำให้มีการพัฒนาด้านหลักสูตรและการสอนอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นพื้นฐานในช่วงชั้นที่ 1 ถึงช่วงชั้น 4 เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์และความจำเป็น โดยมีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ขึ้นในแต่ละช่วงชั้น เพื่อเป็นเป้าหมายในการพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตรงตามจุดหมายของหลักสูตรอันเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหมายถึงผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดในตัวผู้เรียนเป็นมาตรฐานกลาง ซึ่งเป็นกรอบด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่สถานศึกษาสามารถนำไปปรับและพัฒนา

เพื่อกำหนดเป็นผลการเรียนรู้ในหลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียนรู้และการวัดประเมินผล การเรียนรู้ทั้ง 4 สาระ และ 8 มาตรฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ มีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียน จะมีเจตคติที่ดีต่อภาษา สามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบ อาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรม อันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคม โลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและผู้เรียนมีคุณภาพตามที่หลักสูตรคาดหวัง ผู้สอนต้องจัดกิจกรรม โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ตามสถานการณ์และเหมาะสมกับสภาพสังคม ดังที่สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่าเป็นวิธีการสอนที่มุ่ง ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เป็นการสอนที่เน้นกิจกรรม ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ความคิด และมีความกล้าในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ ในการใช้ภาษา นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดไว้ ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้อย่างเข้าใจ และ การพูดยังเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมาย ของผู้พูดอีกด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ผู้สอนจึงควรให้ ความสำคัญกับทักษะการพูดให้มากขึ้น แต่การจัดกิจกรรมเพื่อสอนทักษะการพูดนั้นยากยิ่ง ดังที่ ซู มิน (Shumin, 1997, 8 อ้างอิงจาก ศรีชัยรัตน์ นาคา, 2544) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนพูด ไว้ว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ และขาดความเข้าใจใน สภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อม ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แม้ทักษะการพูดจะเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด ในการสื่อสารและหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่การจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรจะเป็น อุปสรรค สำคัญประการหนึ่งของการสอนทักษะการพูด (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537) คือ การอยู่ใน สภาพแวดล้อมที่แทบจะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเลย นอกจากเวลาเรียนในห้องเรียนเท่านั้น จึงทำให้ ไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ จากสภาพดังกล่าวสอดคล้องกับชอนเบิร์ก (Schoenberg, 1999-2000 อ้างอิงจาก ราไพ โพธิ์จิตร, 2546) ที่ระบุว่าปัญหาของผู้เรียนที่พูด ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ คือ ผู้เรียน

มักหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษและหนึ่งในปัญหาหลักหรืออุปสรรคที่ผู้เรียนไม่ต้องการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับบราวน์ (Brown, 2001 อ้างอิงจาก สุนิตา โนมิตชัยวัฒน์, 2555) ได้กล่าวไว้คือ ความกังวลใจที่ผู้พูดอาจพูดสิ่งที่ผิดออกมา ฟังดูแล้วโง่หรือผู้ฟังไม่เข้าใจ เพราะการใช้ตัวเองวัด (Language Ego) ว่าสิ่งที่เราพูดคือตัวเรา การไม่ต้องการรับการตัดสินโดยผู้ฟัง หรือการกลัวคำเยาะเย้ย จึงทำให้ไม่อยากพูด รวมทั้งที่นูแนน (Nunan, 1998 อ้างอิงจาก สุนิตา โนมิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวว่าความยากในทักษะการพูดวัดได้จากทักษะของกลุ่มสนทนาของผู้พูด หรืออีกนัยหนึ่งการแสดงออกของผู้พูดขึ้นอยู่กับผู้ที่เขาสนทนาอยู่ด้วย

อดีตที่ผ่านมาพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและคนไทยมีปัญหาในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์ รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยที่ไม่ชอบการฝึกฝนเพราะกลัวจะพูดผิด (อริสรา ธนาปกิจ, 2555) ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ พบว่า นักเรียนไทยจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแต่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเขาวงชนยังอยู่ในระดับที่ต้องได้รับการปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ผลการวิจัยของศรีเงิน แผลสุพัฒน์ (2541) และสงบ ลักษณะ (2544) พบว่า นักเรียนไทยมีความสามารถทางภาษาเพื่อการสนทนาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก ถึงแม้ว่าจะผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมาไม่ต่ำกว่า 10 ปีก็ตาม และจากการจัดอันดับของ English Proficiency Index (EFI) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มีทักษะภาษาอังกฤษระดับสูงมาก จนถึง ระดับต่ำมาก ปรากฏว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในระดับต่ำมาก (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2555) นอกจากนั้น การเก็บข้อมูลคะแนนทักษะภาษาอังกฤษจากการสอบ TOEFL ของบัณฑิตจากประเทศอาเซียน ยังพบว่า ประเทศสิงคโปร์กับประเทศฟิลิปปินส์เป็นสองประเทศที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 550 ส่วนประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนามและกัมพูชา ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 500 ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยของบัณฑิตไทยต่ำกว่า 500 คะแนน (กาญจนา ปราบพาล และประกายแก้ว โอภาณนท้อมตะ อ้างอิงจาก ชาญชัยลักษณะ วีระสมบัติ, 2555)

ถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) ได้มีความพยายามให้ความสำคัญต่อการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการด้านการเรียนด้วยตนเอง แต่เนื่องจากปัจจัยสภาพแวดล้อมของสังคมไทยที่ไม่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้จากชีวิตประจำวัน จึงทำให้ความพยายามดังกล่าวไม่ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้

กระทรวงศึกษาธิการยังได้มีนโยบายปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการสอน เร่งพัฒนาครูผู้สอน โดยเน้นการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก และยังได้เล็งเห็นความสำคัญของทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้ทุกโรงเรียนจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นประจำทุกปี เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทย เนื่องจากค่ายภาษาอังกฤษจะช่วยสร้างประสบการณ์และความรู้ เพื่อให้ผู้เข้าค่ายมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษจริงในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย (อาริน สะอิดิ และสุริยา สุโลมาน, 2551) เป็นการสร้างบรรยากาศที่สมจริงในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เข้าค่ายในบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียดเหมือนบรรยากาศในห้องเรียน เป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน การใช้เพลง เกม และกิจกรรมเพื่อนันทนาการต่างๆ จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ (Morrow, 1983; Willis, 1998; Lochana and Deb, 2006 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ค่ายภาษาอังกฤษจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ อย่างมั่นใจมากขึ้น เป็นการสร้างสถานการณ์ให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีจุดหมายและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดภาษา โดยเสริมสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนโดยตรง (Willis, 1998; Hashim, 2006; Nurhakim, 2009 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้ได้พัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น (Hinson and Park, 2009 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) เพิ่มแรงจูงใจและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548, นิธิวดี โพธิ์จักร, 2549 และ สุริยา ดันทอง, 2549)

ภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียนที่มีประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมในด้านการพัฒนาทักษะทางสังคม (กาญจนา จันทะดวง, 2542) ค่ายภาษาอังกฤษเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทำงานร่วมกัน รู้จักแก้ปัญหาร่วมกัน สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งมีประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและครูผู้สอน และจากผลงานวิจัยของ Biernat (1989 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) พบว่านักเรียนที่ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมพิเศษนอกหลักสูตรการเรียนแบบปกติ (Extra Curriculum Activities) มีโอกาสในการประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับอุดมศึกษาสูงมาก รวมทั้งผู้ที่ผ่านกิจกรรมที่เกี่ยวกับศิลปะการแสดงมักจะได้เปรียบในการสอบสัมภาษณ์เพื่อเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีทักษะสังคมที่มีประโยชน์ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม Malouf (1998 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) กล่าวว่า นักเรียนที่เข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียนย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาต่างๆ มากขึ้น เนื่องจากเกิดแรงจูงใจในทางบวกจากการทำกิจกรรมที่ตนสนใจในบรรยากาศที่ไม่กดดันนอกห้องเรียน ทำให้เกิดความ

ภาคภูมิใจในตนเองตามมา อีกทั้งยังได้รับการพัฒนาในทางบวกทั้งทางด้านกายภาพและด้านความคิดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของตนเองต่อผู้อื่น

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ได้ถูกปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนการสอนตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ และการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาครูภาษาอังกฤษตามมาตรฐานวิชาชีพและความต้องการของท้องถิ่นและสังคม โดยการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีทักษะในการสื่อสารทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนสามารถคิดสรรและประยุกต์ใช้วิธีการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากวิสัยทัศน์และพันธกิจหลักของการจัดการศึกษาที่เน้นความสำคัญในเรื่องการพัฒนาบัณฑิตในด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อตอบสนองต่อผู้ใช้บัณฑิต ท้องถิ่น และสังคม การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้บรรจุรายวิชาที่เน้นทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนลงในหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทักษะในการสื่อสาร และสามารถถ่ายทอดความรู้ให้แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคมได้ ประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สอนทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูดนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่พบปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งพอจะสรุปสาเหตุได้ดังต่อไปนี้

1. โอกาสที่นักศึกษาจะได้ใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยในชีวิตประจำวันมีน้อยมาก
2. นักศึกษาขาดความกล้าและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพูดสื่อสาร
3. นักศึกษาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและเหมาะสม
4. นักศึกษาจะรู้สึกอาย เสียหน้า และผิดหวังในความสามารถของตนเองเมื่อพูดผิด
5. นักศึกษาเลือกที่จะเงียบ ไม่พูด เพราะรู้สึกสบายใจกว่า
6. นักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีกับการพูดภาษาอังกฤษเมื่อถูกตำหนิหรือให้แก้ไขในสิ่งที่พูด
7. มีการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดค่อนข้างน้อย

จากสภาพปัญหาและความสำคัญของภาษาอังกฤษที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาและต้องการที่จะพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน จึงได้จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชา

ภาษาอังกฤษขึ้น เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมเสริมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยเน้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ มีการวัดผลและประเมินหลักสูตรฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ศึกษาในการออกฝึกปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 5 ดังที่ เทพนาคร ทาคง (2546) ได้กล่าวไว้ว่า ควรมีการฝึกฝนนักศึกษาครูเพื่อให้สามารถประกอบอาชีพเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดี ซึ่งตรงกับทัศนะของ เคนเนดี้ (Kennedy, 2002 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ที่ได้กล่าวว่าครูผู้สอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้มีความรู้และความสามารถอย่างครบถ้วนทั้งด้านทักษะและเทคนิควิธีสอน เพื่อการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับแนวคิดของ Kuh et al., (1991 อ้างอิงจาก สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555) ที่ได้ให้ความเห็นไว้ว่า สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาควรส่งเสริมให้นักศึกษาใช้เวลาออกชั้นเรียนทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ในสาขาของตนอย่างมีเป้าหมาย เพราะจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปปรับใช้จริง ทั้งนี้เพื่อการประกอบอาชีพครูสอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การฝึกอบรม

การฝึกอบรมครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการจัดกิจกรรมเสริมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

ผู้เข้ารับการฝึกอบรม

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน

ระยะเวลาในการฝึกอบรม

ใช้เวลาในการฝึกอบรมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง โดยแบ่งการอบรมออกเป็น 4 วัน วันละ 6 ชั่วโมง

สถานที่ฝึกอบรม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

กิจกรรมการฝึกอบรม

การฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีกิจกรรมทั้งหมด 4 ฐาน โดยในแต่ละฐานจะเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทางการพูด และการออกแบบกิจกรรมเสริมนอกชั้นเรียน โดยเน้นเนื้อหาในเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting โดยกิจกรรมทั้งหมดนี้จะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้ทั้งทางด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และการออกแบบกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำไปประยุกต์ใช้ในระหว่างการศึกษาปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา

ลักษณะของกิจกรรมในแต่ละฐาน มีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำ

เป็นกิจกรรมนำผู้เข้าอบรมเข้าสู่เนื้อหา เน้นกิจกรรมที่สนุกสนาน ไม่ตึงเครียด และใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูดที่ไม่ซับซ้อน

2. ขั้นสอน

เป็นการสอน หรือบรรยายเนื้อหา และแนะแนวทางการจัดกิจกรรมในคำภาษาอังกฤษ โดยเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูด

3. ขั้นปฏิบัติ

เป็นการจัดกิจกรรมตัวอย่างเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม

4. ขั้นวัดผลประเมินผล

ให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ฝึกปฏิบัติออกแบบการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และทำการวัดผลประเมินผลจากกิจกรรมที่ผู้เข้ารับการอบรมได้ออกแบบไว้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ได้พัฒนาความรู้เรื่องทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และการจัดกิจกรรมเสริมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมในด้านการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

Training Schedule

Day 1

- Introducing yourself

- Greeting,

8.00-9.00	Introduction (Telling purposes and training guidelines)
9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Introducing yourself and Greeting,)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Day 2**- Describing****- Agreeing and disagreeing**

9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Describing and, Agreeing and Disagreeing)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Day 3**- Requesting****- Comparing**

9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Requesting and Comparing)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Day 4**- Refusing****- Suggesting**

9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Refusing, and Suggesting)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Day 1**- Introducing yourself****- Greeting,**

8.00-9.00	Introduction (Telling purposes and training guidelines)
9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Introducing yourself and Greeting,)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Objectives

- Students can improve speaking skill.
- Students can design speaking activities.

Time

- 6 Hours

Material

- worksheet, papers, pencils, color pencils, and pictures

Procedure**1. Introduction of speaking activity**

- Teacher begins the game by greeting the students and asks them with the general questions about speaking skill.
- Teacher lets students play the game.
- Teacher hands out papers, pencils and pictures to students.
- Teacher lets all students make a pairs.

- Then first student tells the details of the picture to his/her partner, the partner tries to draw the picture following the given details, and then the teacher lets the second student does like the first student.

- Teacher lets students change their pictures with friends and lets them check the answer together.

2. Teaching of speaking activity

- Teacher lets students learn about speaking activities.

3. Speaking activities

- Teacher lets students do speaking activities and brainstorm about these activities.

4. Speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students design speaking activities.

5. Presentation of speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students present their works.

Day 2**- Describing****- Agreeing and disagreeing**

9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Describing and, Agreeing and Disagreeing)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Objectives

- Students can improve speaking skill.
- Students can design speaking activities.

Time

- 6 Hours

Material

- worksheet, papers, pencils, color pencils, and pictures

Procedure**1. Introduction of speaking activity**

- Teacher begins the game by greeting the students and asks them with the general questions about speaking skill.
- Teacher lets students play the game.
- Teacher chooses 20 students, and then teacher lets each student picks up a picture in the box.
- Each student has to describe the words about the picture, and lets friends guess.

2. Teaching of speaking activity

- Teacher lets students learn about speaking activities.

3. Speaking activities

- Teacher lets students do speaking activities and brainstorm about these activities.

4. Speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students design speaking activities.

5. Presentation of speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students present their works.

Day 3**- Requesting****- Comparing**

9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Requesting and Comparing)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Objectives

- Students can improve speaking skill.
- Students can design speaking activities.

Time

- 6 Hours

Material

- worksheet, papers, pencils, color pencils, and pictures

Procedure**1. Introduction of speaking activity**

- Teacher begins the game by greeting the students and asks them with the general questions about speaking skill.
- Teacher lets students make a group of 6 and hands out them the papers.
- Each group picks up one picture.
- 5 members of each group try to describe the words or sentences about the picture and let a friend in their group draw the picture.

- Teacher lets each group changes the pictures with other groups and lets them check the answer together.

2. Teaching of speaking activity

- Teacher lets students learn about speaking activities.

3. Speaking activities

- Teacher lets students do speaking activities and brainstorm about these activities.

4. Speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students design speaking activities.

5. Presentation of speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students present their works.

Day 4**- Refusing****- Suggesting**

9.00-9.30	Introduction of speaking activity
9.30-10.30	Teaching of speaking activity (Refusing, and Suggesting)
10.30-10.45	-----Coffee break-----
10.45-12.15	Speaking activity
12.15-13.00	-----Lunch break-----
13.00-14.30	Speaking activity designs (group work)
14.30-14.45	-----Coffee break-----
14.45-16.15	Presentation of speaking activity designs (group work)

Objectives

- Students can improve speaking skill.
- Students can design speaking activities.

Time

- 6 Hours

Material

- worksheet, papers, pencils, color pencils, and pictures

Procedure**1. Introduction of speaking activity**

- Teacher begins the game by greeting the students and asks them with the general questions about speaking skill.
- Teacher lets students make a group of 6.
- Each group chooses 1 person to be a representative to play game.

- Before rolling the dice, the representative has to guess the word from the friends who show the gesture of the word. The representative has 5 seconds to guess.

2. Teaching of speaking activity

- Teacher lets students learn about speaking activities.

3. Speaking activities

- Teacher lets students do speaking activities and brainstorm about these activities.

4. Speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students design speaking activities.

5. Presentation of speaking activity designs (group work)

- Teacher lets students present their works.

ภาคผนวก ค แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็นของนักเรียน	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. เนื้อหาที่น่าสนใจ ทันสมัย และเหมาะสมกับ เวลาที่ใช้จัดกิจกรรม					
2. เนื้อหาที่ใช้สามารถนำไปจัดการเรียนการสอนได้จริง และเกิดประโยชน์					
3. วิทยากรสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ สร้างบรรยากาศในการอบรมได้ดี					
4. วิทยากรมีความชัดเจนในการบรรยาย ตอบข้อซักถาม และแนะนำแนวทางแก้ปัญหาได้ดี					
5. วิทยากรสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการอบรมมีส่วน ร่วมในทุกกิจกรรม					
6. กิจกรรมมีความน่าสนใจ หลากหลาย และทันสมัย					
7. กิจกรรมช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกัน ได้คิดอย่าง สร้างสรรค์ และกล้าแสดงออก					
8. สามารถนำกิจกรรมตัวอย่างและกิจกรรมท้ายบทเรียน ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้					
9. หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีการประเมินที่เหมาะสม					
10. หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีประโยชน์ และสามารถนำไป บูรณาการกับรายวิชาอื่นได้					

ภาคผนวก ง แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการฝึกอบรม

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการฝึกอบรม

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษฉบับนี้ใช้สำหรับวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่อง การพัฒนา หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบ

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความสามารถ ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมคำ ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือก แบบเจาะจง (Purposive Sampling)

คุณสมบัติผู้เข้าสอบ

ผู้เข้ารับการอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน

การจัดเตรียมก่อนการสอบ

สถานที่สอบมีจำนวน 10 ห้อง ในแต่ละห้องมีโต๊ะเก้าอี้ 2 ชุด สำหรับผู้ช่วยผู้ประเมินการ สอบและผู้เข้าสอบ มีกระดานและเครื่องเขียนสำหรับผู้เข้าสอบทุกคนในการเตรียมการตอบคำถาม

ระยะเวลาในการทดสอบ

ผู้เข้าสอบมีเวลาเตรียมตัวในการตอบคำถาม 5 นาที และใช้เวลาในการตอบคำถาม 5 นาที

รูปแบบการดำเนินการสอบ

ทำการทดสอบ 2 ครั้ง คือ ก่อนเข้าอบรม และหลังเข้าอบรม โดยมีรายละเอียดคือ ทำการทดสอบทักษะการพูดพร้อมกันทั้ง 10 ห้อง โดยทำการทดสอบห้องละ 1 คน เมื่อผู้เข้าสอบเข้าไปในห้อง ผู้ช่วยผู้ประเมินการสอบจะให้ผู้เข้าสอบจับสลากหัวข้อที่จะต้องตอบคำถาม เมื่อผู้เข้าสอบทำความเข้าใจคำถามแล้ว ผู้เข้าสอบจะมีเวลาในการเตรียมตัวในการตอบคำถาม 5 นาที เมื่อผู้เข้าสอบพร้อมตอบคำถาม ผู้ช่วยผู้ประเมินการสอบจะบันทึกการตอบคำถามนั้นโดยการอัดเสียงผู้เข้าสอบ จากนั้นผู้ช่วยผู้ประเมินการสอบจะรวบรวมแผ่นบันทึกเสียงของผู้เข้ารับการทดสอบทั้งหมดให้กับผู้ประเมิน จำนวน 2 ท่าน เพื่อฟังและประเมินผลทักษะการพูดของผู้เข้าสอบต่อไป

เนื้อหาของแบบทดสอบ

เนื้อหาที่ใช้ในการถามเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดใช้หลักเกณฑ์ของ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งเป็นสถาบันสอบสัมภาษณ์ภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมและนำไปใช้อย่างแพร่หลาย ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดในด้านต่างๆ ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (อ้างถึงใน O'Sullivan, 2008) (อ้างถึงใน สุนิตา โหมิตชัยวัฒน์, 2555)

ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก ยากแก่การเข้าใจ ต้องถามซ้ำบ่อยๆ

ระดับ 3 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาเลย ออกเสียงผิดอยู่บ้างทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 ใช้สำเนียงไม่เหมือนเจ้าของภาษาและออกเสียงผิดในบางครั้ง

ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิด แต่สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

- ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า
- ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อย ทำให้สื่อสารต่อไม่ได้
- ระดับ 3 พูดผิดบ่อยครั้ง ฟังอยากมากและมีหลายประเด็นที่ไม่เข้าใจ
- ระดับ 4 มีที่ผิดบ้างในบางครั้ง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้
- ระดับ 5 ผิดโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก
- ระดับ 6 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในประเด็นเล็กน้อยมาก

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

- ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดแม้แต่การบทสนทนาง่ายๆ
- ระดับ 2 ใช้ศัพท์ในวงจำกัดเฉพาะเรื่องง่ายๆของตนเองเท่านั้น
- ระดับ 3 ใช้ศัพท์ผิดบ้าง ใช้ศัพท์ในวงจำกัดทำให้บางครั้งเกิดการติดขัด
- ระดับ 4 รู้คำศัพท์เพียงพอที่จะพูดคุย ในเรื่องที่ตนสนใจเป็นบางเรื่อง
- ระดับ 5 รู้ศัพท์กว้างและตรงกับเรื่องที่สนทนาจึงสามารถตอบคำถามได้
- ระดับ 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

- ระดับ 1 พูดตะกุกตะกักและไม่เป็นประโยค จนทำให้สนทนาไม่รู้เรื่อง
เกือบทั้งหมด
- ระดับ 2 พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ
ที่พูดบ่อยๆ
- ระดับ 3 พูดช้าและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบความ
- ระดับ 4 พูดช้า ลังเลบ้าง ทำให้ต้องพูดซ้ำ และติดขัดเรื่องการใช้คำศัพท์
- ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังไม่เรวนัก และน้ำเสียงราบรื่นเกินไป
- ระดับ 6 พูดได้ทุกเรื่องและคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1 เข้าใจเรื่องที่สนทนาน้อยมาก แม้ในสถานการณ์ที่ธรรมดามากๆ

ระดับ 2 เข้าใจเมื่อพูดซ้ำๆ เฉพาะเรื่องใกล้ตัว ต้องพูดซ้ำแล้วเรียบ

เรียงความใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำ

บางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจภาษาที่ผู้พูดสื่อสารกับผู้สอบด้วยความเร็วปกติ ต้องพูด

ซ้ำบ้าง

ระดับ 5 เข้าใจภาษาที่ใช้ในการสนทนาทุกเรื่องยกเว้นผู้พูดหรือพูด

เร็วมาก

ระดับ 6 เข้าใจทุกเรื่องที่สนทนากันด้วยความเร็วระดับที่เจ้าของภาษา

ใช้จริง

ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบเกณฑ์การประเมิน โดยปรับปรุงและอ้างอิงจากเกณฑ์ของ FSI (Foreign Service Institute) มีรายละเอียดการให้คะแนน ดังตารางนี้

แบบประเมินการให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	คะแนน
ด้านการออกเสียง (Pronunciation)	
ไม่สามารถออกเสียงคำง่ายๆได้	1
ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้	2
ออกเสียงผิดมาก ยากแก่การเข้าใจ ต้องถามซ้ำบ่อยๆ	3
ออกเสียงผิดอยู่บ้าง ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง	4
ออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่ความหมายไม่ผิดเพี้ยน	5
ไม่มีการออกเสียงผิด	6
ด้านไวยากรณ์ (Grammar)	
ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้ล่วงหน้า	1
พูดผิดมาก มีความรู้ด้านไวยากรณ์น้อย ทำให้สื่อสารต่อไม่ได้	2
พูดผิดบ่อยครั้ง ฟังยากมากและมีหลายประเด็นที่ไม่เข้าใจ	3
มีที่ผิดบ้างในบางครั้ง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้	4
ผิดโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก	5
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในประเด็นเล็กน้อยมาก	6

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	คะแนน
<u>ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)</u>	
ใช้ศัพท์ผิดแม้แต่บทสนทนาง่ายๆ	1
ใช้ศัพท์ในวงจำกัดเฉพาะเรื่องง่ายๆของตนเองเท่านั้น	2
ใช้ศัพท์ผิดบ้าง ใช้ศัพท์ในวงจำกัดทำให้บางครั้งเกิดการติดขัด	3
รู้คำศัพท์เพียงพอที่จะพูดคุย ในเรื่องที่ตนสนใจเป็นบางเรื่อง	4
รู้ศัพท์กว้างและตรงกับเรื่องที่สนทนาจึงสามารถตอบคำถามได้	5
ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา	6
<u>ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)</u>	
พูดตะกุกตะกักและไม่เป็นประโยค จนทำให้สนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด	1
พูดซ้ำมากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆที่พูดบ่อยๆ	2
พูดซ้ำและไม่คล่องบ่อยครั้ง บางประโยคพูดได้ไม่จบความ	3
พูดซ้ำ ดังเลบ้าง ทำให้ต้องพูดซ้ำ และติดขัดเรื่องการใช้คำศัพท์	4
พูดได้คล่อง แต่ยังไม่เรวนัก และน้ำเสียงราบลื่นเกินไป	5
พูดได้ทุกเรื่องและคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา	6
<u>ด้านความเข้าใจ (Comprehension)</u>	
เข้าใจเรื่องที่สนทนาน้อยมาก แม้ในสถานการณ์ที่ธรรมดามากๆ	1
เข้าใจเมื่อพูดซ้ำๆ เฉพาะเรื่องใกล้ตัว ต้องพูดซ้ำแล้วเรียบเรียงความใหม่	2
เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง	3
เข้าใจภาษาที่ผู้พูดสื่อสารกับผู้สอบด้วยความเร็วปกติ ต้องพูดซ้ำบ้าง	4
เข้าใจภาษาที่ใช้ในการสนทนาทุกเรื่องยกเว้นผู้พูดหรือพูดเร็วมาก	5
เข้าใจทุกเรื่องที่สนทนากันด้วยความเร็วระดับที่เจ้าของภาษาใช้จริง	6
รวม	

ผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ			ระดับ ที่ได้
1 ถึง 5 คะแนน	อยู่ในระดับ	ควรปรับปรุง	
6 ถึง 10 คะแนน	อยู่ในระดับ	พอใช้	
11 ถึง 15 คะแนน	อยู่ในระดับ	ปานกลาง	
16 ถึง 20 คะแนน	อยู่ในระดับ	ดี	
20 ถึง 25 คะแนน	อยู่ในระดับ	ดีมาก	
26 ถึง 30 คะแนน	อยู่ในระดับ	ดีเยี่ยม	

ภาคผนวก จ แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลัง การฝึกอบรม

แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการฝึกอบรม

แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษฉบับนี้ใช้สำหรับวัดความรู้ด้านการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการฝึกอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบ

แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความสามารถในด้านการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

คุณสมบัติผู้เข้าสอบ

ผู้เข้ารับการอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน

ระยะเวลาในการทดสอบ

ผู้เข้าสอบมีเวลาในการทำแบบทดสอบก่อนการอบรม 3 วัน และมีเวลาในการทำแบบทดสอบหลังการอบรม 3 วัน โดยให้ผู้เข้าสอบนำแบบทดสอบไปทำที่บ้าน

รูปแบบการดำเนินการสอบ

ทำการทดสอบ 2 ครั้ง คือ ก่อนเข้าอบรม และหลังเข้าอบรม โดยมีรายละเอียดคือ ผู้เข้าสอบต้องทำแบบทดสอบก่อนการอบรม โดยรับแบบทดสอบไปทำที่บ้าน มีเวลาในการทำ 3 วัน จากนั้นนำแบบทดสอบก่อนการอบรมมาส่งผู้ประเมิน หลังจากนั้นให้ผู้เข้าสอบเข้ารับการอบรมในหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นเวลา 4 วัน เมื่อเสร็จสิ้นการอบรมแล้ว ผู้เข้าสอบต้องทำแบบทดสอบหลังการอบรม โดยรับแบบทดสอบไปทำที่บ้าน มีเวลาในการทำ 3 วัน จากนั้นนำแบบทดสอบก่อนการอบรมมาส่งผู้ประเมิน แบบทดสอบแต่ละชุดจะถูกประเมินโดยผู้ประเมินจำนวน 2 ท่าน ตามเกณฑ์ที่กำหนด

เนื้อหาของแบบทดสอบ

เนื้อหาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบเป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกแบบกิจกรรมคำภาษาอังกฤษแบบ One Day Camp โดยใช้ข้อมูลเรื่องหน้าที่ภาษา (Language Function) ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้ Introducing yourself, Greeting, Describing, Agreeing and disagreeing, Requesting, Comparing, Refusing, and Suggesting

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนการออกแบบกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ มีหัวข้อที่ใช้ในการพิจารณาดังต่อไปนี้

1. จุดประสงค์
2. เนื้อหาและภาษาเป้าหมาย
3. วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ
4. ขั้นตอนการจัดกิจกรรม
5. การวัดผลประเมินผล

ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนมีระดับ ดังนี้

1 ถึง 5 คะแนน	อยู่ในระดับ	พอใช้
6 ถึง 10 คะแนน	อยู่ในระดับ	ปานกลาง
11 ถึง 15 คะแนน	อยู่ในระดับ	ดี
16 ถึง 20 คะแนน	อยู่ในระดับ	ดีมาก

แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คำสั่ง จงออกแบบกิจกรรมสำหรับค่ายภาษาอังกฤษ 1 วัน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 100 คน ตามหัวข้อที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1. ชื่อค่าย
2. จุดประสงค์
3. เนื้อหาและภาษาเป้าหมาย
4. วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ
5. ขั้นตอนการจัดกิจกรรม
6. การวัดผลประเมินผล

โดยมีเกณฑ์ในการประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ ตามรายละเอียด ดังนี้

แบบประเมินความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ	คะแนน
จุดประสงค์	
จุดประสงค์ทั้งหมดไม่ชัดเจน	1
บางจุดประสงค์มีความชัดเจน และเหมาะสมกับกิจกรรม	2
จุดประสงค์เกือบทั้งหมดมีความชัดเจน และเหมาะสมกับกิจกรรม	3
จุดประสงค์ทั้งหมดมีความชัดเจน และเหมาะสมกับกิจกรรม	4
เนื้อหาและภาษาเป้าหมาย	
เนื้อหาไม่เป็นปัจจุบัน ไม่ทันสมัย และเลือกภาษาเป้าหมาย ไม่เหมาะสมกับกิจกรรม	1
เนื้อหาบางส่วนมีความทันสมัยแต่ยังไม่ครอบคลุม สามารถเลือกภาษาเป้าหมาย	2
ได้เหมาะสมกับกิจกรรม	
เนื้อหาเกือบทั้งหมดมีความทันสมัย ครอบคลุม และสามารถเลือกภาษาเป้าหมาย	3
ได้เหมาะสมกับกิจกรรม	
เนื้อหาทั้งหมดมีความทันสมัย ครอบคลุม และสามารถเลือกภาษาเป้าหมาย	4
ได้เหมาะสมกับกิจกรรม	
วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ	
วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ ไม่เหมาะสมกับกิจกรรม	1
วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ ยังไม่ครบถ้วน	2
วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ เกือบทั้งหมด มีความเหมาะสมกับกิจกรรม	3
วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ ทั้งหมด มีความเหมาะสมกับกิจกรรม	4

ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ	คะแนน
ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	
ขั้นตอนการจัดกิจกรรมไม่ชัดเจน ยากที่จะปฏิบัติได้จริง	1
บางขั้นตอนการจัดกิจกรรมไม่ชัดเจน แต่สามารถปฏิบัติได้จริง	2
ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกือบทั้งหมดมีความชัดเจน สามารถปฏิบัติได้จริง	3
ขั้นตอนการจัดกิจกรรมทั้งหมดมีความชัดเจน สามารถปฏิบัติได้จริง	4
การวัดผลประเมินผล	
เกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลยังไม่น่าเชื่อถือ	1
เกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลยังไม่ชัดเจน	2
เกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลมีความชัดเจน น่าเชื่อถือ	3
เกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลมีความชัดเจน น่าเชื่อถือ และเหมาะสมกับผู้เรียนทุกคน	4
รวม	

ผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	ระดับ ที่ได้
1 ถึง 5 คะแนน อยู่ในระดับ พอใช้	
6 ถึง 10 คะแนน อยู่ในระดับ ปานกลาง	
11 ถึง 15 คะแนน อยู่ในระดับ ดี	
16 ถึง 20 คะแนน อยู่ในระดับ ดีมาก	

ภาคผนวก จ ผลการทดสอบก่อนเรียนจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่าย
ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษา
อังกฤษด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
1	2	2	3	4	2	13
2	3	3	2	2	2	12
3	2	3	3	3	2	13
4	3	3	3	3	3	15
5	3	2	4	2	3	14
6	4	2	3	2	3	14
7	3	2	2	2	4	13
8	2	3	3	3	1	12
9	2	3	4	3	3	15
10	3	4	3	4	2	16
11	2	2	2	2	2	10
12	3	4	3	3	3	16
13	2	3	4	4	2	15
14	2	2	2	2	3	11
15	3	3	3	3	2	14
16	2	3	2	3	3	13
17	3	3	3	3	3	15
18	3	2	3	2	4	14
19	4	2	4	2	3	15
20	2	2	3	3	3	13

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
21	3	3	2	3	2	13
22	2	3	3	4	4	16
23	3	3	3	3	3	15
24	3	2	4	4	3	16
25	4	2	3	3	2	14
26	2	2	3	2	3	12
27	3	3	2	3	3	14
28	2	3	3	3	4	15
29	3	3	3	2	3	14
30	3	2	4	3	2	14
31	4	2	3	2	3	14
32	3	3	2	3	3	14
33	3	4	2	3	2	14
34	4	2	3	4	2	15
35	2	2	3	2	2	11
36	3	3	2	3	3	14
37	2	3	3	2	3	13
38	3	3	3	3	3	15
39	3	2	4	2	2	13
40	4	2	3	3	2	14
41	3	3	3	3	2	14
42	2	3	2	4	3	14
43	2	4	2	3	2	13
44	3	3	2	2	2	12
45	2	3	3	3	3	14

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
46	3	3	3	2	3	14
47	3	2	4	3	3	15
48	4	2	2	3	2	13
49	2	2	3	4	2	13
50	3	3	2	3	3	14
51	2	3	3	3	3	14
52	3	3	3	2	4	15
53	3	2	4	2	3	14
54	4	2	3	2	2	13
55	2	2	3	3	3	13
56	3	3	2	2	3	13
57	2	3	3	3	3	14
58	3	3	3	3	2	14
59	3	2	4	4	2	15
60	4	2	3	4	3	16
61	2	3	3	3	2	13
62	3	3	3	4	2	15
63	3	2	4	2	3	14
64	2	2	3	3	2	12
65	3	3	2	3	3	14
66	2	3	3	4	2	14
67	3	3	3	3	3	15
68	3	2	4	3	3	15
69	4	2	3	2	2	13
70	3	3	2	3	3	14

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
71	2	3	3	2	3	13
72	3	3	3	3	3	15
73	3	2	4	3	2	14
74	4	2	3	4	2	15
75	2	2	3	4	2	13
76	3	3	2	2	2	12
77	2	3	3	3	3	14
78	3	3	3	2	3	14
79	3	2	4	3	3	15
80	4	2	3	3	2	14
81	2	2	3	4	2	13
82	3	3	2	3	3	14
83	2	3	3	3	2	13
84	3	3	3	4	2	15
85	3	2	4	2	2	13
86	4	2	3	3	2	14
87	3	3	3	3	3	15
88	3	2	4	4	3	16
89	4	2	3	3	3	15
90	3	2	4	2	2	13
เฉลี่ย						13.88

ภาคผนวก ข ผลการทดสอบหลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่าย
ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษา
อังกฤษด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
1	4	4	5	4	5	22
2	5	4	5	5	5	24
3	5	4	5	5	5	24
4	5	5	5	5	5	25
5	4	4	5	4	5	22
6	5	5	5	5	5	25
7	4	5	5	4	5	23
8	4	5	5	4	5	23
9	5	4	5	4	5	23
10	4	4	5	4	5	22
11	3	5	5	4	5	22
12	4	5	5	4	5	23
13	4	4	5	5	5	23
14	5	4	4	4	5	22
15	4	4	5	5	5	23
16	5	4	4	5	5	23
17	5	4	4	5	5	23
18	5	5	4	4	5	23
19	4	5	4	5	5	23
20	5	5	5	4	5	24

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
21	4	5	4	4	5	22
22	4	5	5	5	5	24
23	3	5	5	5	5	23
24	4	5	5	4	5	23
25	5	3	4	4	5	21
26	4	4	5	5	5	23
27	5	4	4	4	5	22
28	5	4	5	5	5	24
29	5	5	5	5	5	25
30	4	4	5	5	5	23
31	5	5	4	5	5	24
32	4	5	5	5	5	24
33	4	5	5	5	5	24
34	5	5	4	5	5	24
35	5	5	4	4	5	23
36	5	5	5	4	5	24
37	4	5	5	5	5	24
38	4	5	5	5	5	24
39	5	5	4	5	5	24
40	5	5	5	5	5	25
41	5	5	4	5	5	24
42	4	4	4	4	5	21
43	5	5	5	4	4	23
44	4	5	5	4	5	23
45	4	5	5	5	4	23

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
46	3	4	4	4	4	19
47	4	4	5	5	5	23
48	4	4	4	5	5	22
49	5	3	4	5	4	21
50	4	5	3	4	4	20
51	4	4	4	5	4	21
52	5	5	4	4	3	21
53	5	5	4	5	5	24
54	5	5	4	4	5	23
55	4	4	5	4	4	21
56	5	5	5	4	5	24
57	4	4	5	5	4	22
58	4	4	4	4	4	20
59	4	4	5	5	5	23
60	5	4	4	5	5	23
61	5	4	4	5	4	22
62	5	5	4	4	4	22
63	4	5	4	5	5	23
64	5	5	4	4	5	23
65	4	4	5	4	4	21
66	4	4	5	4	5	22
67	5	4	4	5	4	22
68	5	4	5	4	4	22
69	5	5	4	5	5	24
70	4	4	4	5	5	22

คนที่	ด้านการ ออกเสียง (6)	ด้าน ไวยากรณ์ (6)	ด้าน คำศัพท์ (6)	ด้านความ คล่องแคล่ว ในการใช้ ภาษา (6)	ด้านความ เข้าใจ (6)	รวม (30)
71	5	5	5	5	4	24
72	4	5	5	4	4	22
73	4	5	4	4	5	22
74	3	4	4	5	3	19
75	5	4	5	4	4	22
76	4	4	5	5	4	22
77	5	4	4	4	5	22
78	5	4	5	5	4	23
79	5	5	4	4	4	22
80	4	4	5	5	5	23
81	5	5	4	5	5	24
82	4	5	4	5	4	22
83	4	5	3	4	4	20
84	3	4	5	4	5	21
85	4	5	5	5	4	23
86	5	5	4	5	5	24
87	5	5	5	4	4	23
88	4	4	4	5	4	21
89	5	5	5	4	5	24
90	5	4	4	4	5	22
เฉลี่ย						22.68

ภาคผนวก ข ผลการทดสอบก่อนเรียนจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่าย
ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษา
อังกฤษด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
1	1	2	1	1	1	6
2	1	1	2	2	1	7
3	2	1	2	1	2	8
4	1	1	2	1	2	7
5	2	2	2	1	2	9
6	1	2	3	1	2	9
7	2	2	2	2	3	11
8	2	2	3	2	2	11
9	1	2	3	2	2	10
10	2	1	1	2	1	7
11	1	2	3	2	1	9
12	2	3	2	2	2	11
13	1	2	1	3	2	9
14	2	3	2	2	2	11
15	1	2	3	3	2	11
16	2	3	1	2	2	10
17	1	2	2	3	2	10
18	2	2	1	2	2	9
19	3	3	1	3	2	12
20	1	2	2	3	2	10

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุอุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
21	2	1	2	2	2	9
22	3	2	2	1	2	10
23	2	3	2	2	2	11
24	2	1	2	3	2	10
25	2	2	2	1	2	9
26	1	1	2	1	1	6
27	2	1	1	2	2	8
28	2	2	1	2	2	9
29	2	1	1	2	2	8
30	2	2	2	2	2	10
31	3	1	2	3	3	12
32	2	1	2	2	2	9
33	1	2	1	1	2	7
34	1	2	2	2	2	9
35	2	2	2	2	3	11
36	1	2	2	2	1	8
37	2	3	2	2	2	11
38	1	2	3	3	3	12
39	1	2	1	1	1	6
40	2	1	2	2	2	9
41	2	2	3	3	2	12
42	2	2	1	1	2	8
43	2	2	1	2	3	10
44	3	2	1	2	2	10
45	2	3	1	2	1	9

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุอุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
46	1	2	2	2	2	9
47	2	1	2	3	3	11
48	3	2	2	3	1	11
49	1	2	2	3	2	10
50	1	1	2	2	2	8
51	2	1	2	1	2	8
52	1	1	1	2	1	6
53	2	2	1	2	2	9
54	1	1	1	2	1	6
55	1	2	2	2	1	8
56	2	1	2	2	2	9
57	2	2	1	3	2	10
58	2	1	2	1	2	8
59	2	1	2	2	2	9
60	1	1	2	1	2	7
61	2	2	2	2	2	10
62	2	2	3	1	3	11
63	2	1	2	1	1	7
64	3	1	1	2	1	8
65	1	2	1	2	1	7
66	1	1	1	2	2	7
67	2	2	2	2	2	10
68	1	1	2	3	2	9
69	1	1	2	1	2	7
70	2	1	1	2	2	8

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุอุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
71	2	2	1	2	2	9
72	2	1	1	2	3	9
73	2	2	2	2	1	9
74	2	1	2	3	1	9
75	1	1	2	2	1	7
76	2	2	1	2	1	8
77	2	2	1	1	2	8
78	3	2	2	1	2	10
79	1	3	1	1	2	8
80	2	1	2	2	2	9
81	2	2	1	2	3	10
82	3	2	1	2	2	10
83	1	3	2	2	2	10
84	2	1	2	3	3	11
85	1	1	2	1	1	6
86	2	2	2	3	1	10
87	1	2	3	1	2	9
88	2	1	2	1	2	8
89	2	1	1	2	3	9
90	3	2	1	2	1	9
เฉลี่ย						9.01

ภาคผนวก ฅ ผลการทดสอบหลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมค่าย
ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษา
อังกฤษด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุ อุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
1	3	3	3	3	4	16
2	2	3	2	3	4	14
3	3	2	3	2	2	12
4	3	3	3	3	4	16
5	4	3	2	3	3	15
6	2	4	2	4	4	16
7	3	4	3	4	3	17
8	3	4	3	2	2	14
9	4	4	4	3	3	18
10	2	2	4	2	2	12
11	4	3	3	3	3	16
12	3	3	4	2	2	14
13	3	4	2	3	3	15
14	2	4	2	3	3	14
15	4	4	3	4	3	18
16	3	3	3	2	2	13
17	2	4	4	3	3	16
18	3	4	3	3	4	17
19	3	2	2	4	2	13
20	4	3	3	3	3	16

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุอุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
21	4	2	2	4	4	16
22	2	3	3	4	3	15
23	3	3	3	4	4	17
24	4	4	4	4	3	19
25	3	3	4	4	4	18
26	2	2	4	4	2	14
27	3	3	4	3	3	16
28	3	4	4	4	3	18
29	3	4	3	3	4	17
30	3	4	4	2	4	17
31	4	4	3	3	3	17
32	2	4	4	3	2	15
33	3	4	3	3	3	16
34	3	2	2	4	3	14
35	4	3	3	3	4	17
36	4	2	2	4	4	16
37	2	3	4	4	3	16
38	3	3	3	4	4	17
39	3	4	4	4	3	18
40	4	4	3	4	4	19
41	2	4	4	4	2	16
42	3	4	3	3	3	16
43	3	2	2	4	3	14
44	4	3	3	3	4	17
45	2	2	2	4	4	14

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุอุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
46	3	3	3	4	3	16
47	3	3	3	4	4	17
48	4	4	4	4	3	19
49	3	3	4	4	4	18
50	4	4	3	3	4	18
51	2	4	4	2	2	14
52	3	4	3	3	3	16
53	3	4	4	3	3	17
54	4	4	3	4	3	18
55	2	4	4	3	4	17
56	3	4	3	2	2	14
57	3	2	2	3	3	13
58	4	3	3	3	3	16
59	2	3	4	4	4	17
60	3	2	3	4	4	16
61	3	3	2	4	4	16
62	4	3	3	4	3	17
63	2	4	4	3	4	17
64	3	4	3	4	4	18
65	3	2	2	4	4	15
66	4	3	3	3	3	16
67	4	2	4	4	2	16
68	3	3	4	3	3	16
69	2	3	2	2	3	12
70	3	4	3	3	4	17

คนที่	จุดประสงค์ (4)	เนื้อหาและ ภาษาเป้าหมาย (4)	วัสดุอุปกรณ์ สื่อ (4)	ขั้นตอนการจัด กิจกรรม (4)	การวัดผล ประเมินผล (4)	รวม (20)
71	3	2	4	4	4	17
72	4	3	4	3	4	18
73	4	3	2	2	4	15
74	4	4	3	3	4	18
75	4	3	3	4	4	18
76	4	2	4	4	4	18
77	4	3	4	3	3	17
78	4	3	2	2	2	13
79	3	4	3	3	3	16
80	2	4	4	4	3	17
81	3	4	3	2	4	16
82	3	2	2	3	4	14
83	4	3	3	3	4	17
84	4	3	3	4	4	18
85	4	4	4	4	2	18
86	3	3	4	3	3	16
87	2	4	4	2	3	15
88	3	4	3	3	4	17
89	3	2	2	3	4	14
90	4	3	3	4	4	18
เฉลี่ย						<u>16.07</u>

ภาคผนวก ญ ค่าความเที่ยงตรง (IOC) แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร
 ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คำถามข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและความต้องการฝึกอบรม						
1. เพศ _____ หญิง _____ ชาย	1	1	1	1	1	
2. อายุ _____ ปี	1	1	1	1	1	
ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ						
3. ท่านมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษอย่างไร	1	1	1	1	1	
4. ท่านมีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	0	
5. ท่านสามารถคิดค้นหรือสร้างสรรค์กิจกรรมใหม่ๆ ในการจัดค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด	1	1	1	0	1	
6. ท่านมีความกล้าในการเป็นผู้นำหรือวิทยากรในการจัดค่ายภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	1	
7. ท่านสามารถบูรณาการความรู้ด้านภาษาอังกฤษ เข้ากับการจัดกิจกรรมในค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด	0	1	1	1	1	
8. ท่านสามารถออกแบบกิจกรรมโดยรวมของค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด	1	0	1	1	1	
9. ท่านมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	1	

คำถามข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
10. ท่านคิดว่าคำย่ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อผู้เรียน ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1	1	0	1	1	
11. ท่านคิดว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมการจัดกิจกรรมคำย่ ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	1	
ความรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ						
12. ท่านคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของท่าน อยู่ ในระดับใด	1	1	1	1	1	
12.1 ให้ท่านเลือกระดับความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษของท่าน ตามหัวข้อดังต่อไปนี้ ด้าน การออกเสียง (Accent) ด้านไวยากรณ์ (Grammar) ด้าน คำศัพท์ (Vocabulary) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ ภาษา (Fluency) ด้านความเข้าใจ (Comprehension)	1	1	1	1	1	
13. ท่านมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่	1	1	0	1	1	
13.1 ท่านมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	1	1	1	1	1	
13.2 ท่านต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลาเท่าใด	1	1	1	1	1	
13.3 ช่วงเวลาที่ท่านสะดวกในการเข้ารับการอบรม คือ ช่วงใด	1	1	1	1	1	

คำถามข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
13.4 ให้ท่านเลือกหน้าที่ภาษา (Language Function) ที่ท่านมีความสนใจ จำนวน 8 หัวข้อ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ____ หน้าหัวข้อที่ท่านต้องการ	1	1	1	1	1	
13.5 ให้ท่านเลือกหัวข้อเรื่องที่ท่านมีความสนใจมากที่สุด จำนวน 1 หัวข้อ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ____ หน้าหัวข้อที่ท่านต้องการ	1	1	1	1	1	
เฉลี่ย	0.94					

ภาคผนวก ก ค่าความเที่ยงตรง (IOC) หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

รายการที่ประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1. ชื่อกิจกรรมมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์	1	1	1	1	0	
2. แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องสัมพันธ์กับเรื่องที่กำหนดไว้	1	1	1	1	1	
3. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีการกำหนดชิ้นงาน/ ภาระงานอย่างเหมาะสม	0	1	1	1	1	
4. กำหนดเวลาได้เหมาะสมกับกิจกรรม	1	1	1	1	1	
5. กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และ ระดับชั้นของนักเรียน	1	1	1	1	1	
6. กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถ ปฏิบัติได้จริง	1	0	1	1	1	
7. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการจัดการ เรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นสำคัญ	1	1	1	1	1	
8. มีสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสม	1	1	1	1	1	
9. สื่อมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และกิจกรรม การเรียนรู้	1	1	1	1	1	
10. มีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์	1	1	0	1	1	
เฉลี่ย	0.92					

ภาคผนวก ก ค่าความเที่ยงตรง (IOC) แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตร
 ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็นของนักเรียน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1. เนื้อหามีความน่าสนใจ ทันสมัย และเหมาะสมกับ เวลาที่ใช้จัดกิจกรรม	1	1	1	1	1	
2. เนื้อหาที่ใช้สามารถนำไปจัดการเรียนการสอนได้จริง และเกิดประโยชน์	1	1	1	1	1	
3. วิทยากรสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ สร้าง บรรยากาศในการอบรมได้ดี	1	1	0	1	1	
4. วิทยากรมีความชัดเจนในการบรรยาย ตอบข้อซักถาม และแนะนำแนวทางแก้ปัญหาได้ดี	1	1	1	1	1	
5. วิทยากรสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการอบรมมีส่วน ร่วมในทุกกิจกรรม	1	0	1	1	1	
6. กิจกรรมมีความน่าสนใจ หลากหลาย และทันสมัย	1	1	1	1	0	
7. กิจกรรมช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกัน ได้คิดอย่าง สร้างสรรค์ และกล้าแสดงออก	1	1	0	1	1	
8. สามารถนำกิจกรรมตัวอย่างและกิจกรรมท้าย บทเรียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนได้	0	1	1	1	1	
9. หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีการประเมินที่เหมาะสม	1	1	1	1	1	
10. หลักสูตรฝึกอบรมนี้มีประโยชน์ และสามารถนำไป บูรณาการกับรายวิชาอื่นได้	1	1	1	1	1	
เฉลี่ย	0.9					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	นางอโนทัย พลเยี่ยม เพชรแสง Mrs. Anothai Ponyeam Pachsang
ตำแหน่งปัจจุบัน	อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
หน่วยงาน	คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ที่อยู่	83 หมู่ 11 ตำบลสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
E-mail	pony_27@windowslive.com
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาเพื่ออาชีพ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยนเรศวร